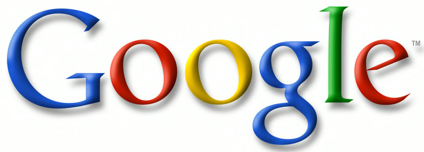

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

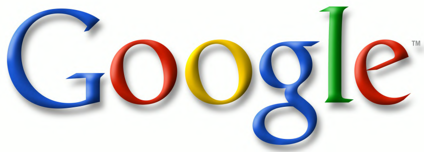
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital utgave av en bok som i generasjoner har vært oppbevart i bibliotekshyller før den omhyggelig ble skannet av Google som del av et prosjekt for å gjøre verdens bøker tilgjengelige på nettet.

Den har levd så lenge at opphavretten er utløpt, og boken kan legges ut på offentlig domene. En offentlig domene-bok er en bok som aldri har vært underlagt opphavsrett eller hvis juridiske opphavrettigheter har utløpt. Det kan variere fra land til land om en bok finnes på det offentlige domenet. Offentlig domene-bøker er vår port til fortiden, med et vell av historie, kultur og kunnskap som ofte er vanskelig å finne fram til.

Merker, notater og andre anmerkninger i margen som finnes i det originale eksemplaret, vises også i denne filen - en påminnelse om bokens lange ferd fra utgiver til bibiliotek, og til den ender hos deg.

Retningslinjer for bruk

Google er stolt over å kunne digitalisere offentlig domene-materiale sammen med biblioteker, og gjøre det bredt tilgjengelig. Offentlig domene-bøker tilhører offentligheten, og vi er simpelthen deres "oppsynsmenn". Dette arbeidet er imidlertid kostbart, så for å kunne opprettholde denne tjenesten, har vi tatt noen forholdsregler for å hindre misbruk av kommersielle aktører, inkludert innføring av tekniske restriksjoner på automatiske søk.

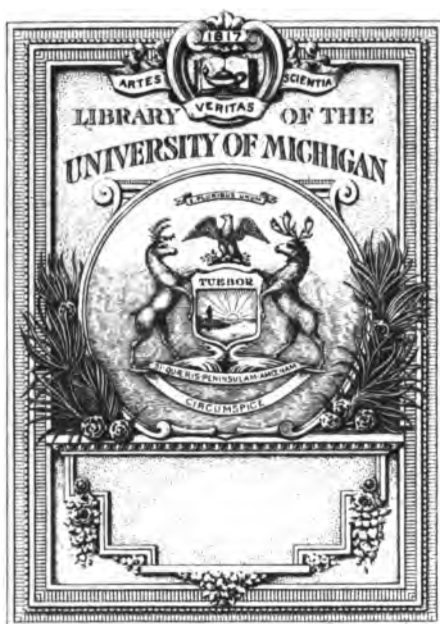
Vi ber deg også om følgende:

- Bruk bare filene til ikke-kommersielle formål
  Google Book Search er designet for bruk av enkeltpersoner, og vi ber deg om å bruke disse filene til personlige, ikke-kommersielle formål.
- Ikke bruk automatiske søk
  Ikke send automatiske søk av noe slag til Googles system. Ta kontakt med oss hvis du driver forskning innen maskinoversettelse, optisk tegngjenkjenning eller andre områder der tilgang til store mengder tekst kan være nyttig. Vi er positive til bruk av offentlig domene-materiale til slike formål, og kan være til hjelp.
- Behold henvisning
  Google-"vannmerket" som du finner i hver fil, er viktig for å informere brukere om dette prosjektet og hjelpe dem med å finne også annet materiale via Google Book Search. Vennligst ikke fjern.
- Hold deg innenfor loven
  Uansett hvordan du bruker materialet, husk at du er ansvarlig for at du opptrer innenfor loven. Du kan ikke trekke den slutningen at vår vurdering av en bok som tilhørende det offentlige domene for brukere i USA, impliserer at boken også er offentlig tilgjengelig for brukere i andre land. Det varierer fra land til land om boken fremdeles er underlagt opphavrett, og vi kan ikke gi veiledning knyttet til om en bestemt anvendelse av en bestemt bok, er tillatt. Trekk derfor ikke den slutningen at en bok som dukker opp på Google Book Search kan brukes på hvilken som helst måte, hvor som helst i verden. Erstatningsansvaret ved brudd på opphavsrettigheter kan bli ganske stort.

Om Google Book Search

Googles mål er å organisere informasjonen i verden og gjøre den universelt tilgjengelig og utnyttbar. Google Book Search hjelper leserne med å oppdage verdens bøker samtidig som vi hjelper forfattere og utgivere med å nå frem til nytt publikum. Du kan søke gjennom hele teksten i denne boken på http://books.google.com/

A 930,566

1817
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

939.84
R581t
1908

BARBRA RING

TO AAR EFTER

Anne Karine Corvin

KRISTIANIA
FORLAGT AV H. ASCHEHOUG & CO. (W. NYGAARD)
1908

Published November 18. 1908.
Privilege of copyright in the United States reserved under the Act approved March 3. 1905, by H. Aschehoug & Co.

839.88
R581t
1908

NATIONALTRYKKERIET — KRISTIANIA.

Scandinavian
Aschehoug
9-7-38
36857

Lonna — eller Lonnsjøen som den het paa kartet — sov sin hvite vintersøvn.

Lang og smal gik den op gjennem de flate bygder. Midtveis gjorde den en avstikker ind til den lille stille by for at puste litt liv i den. Men naar Lonna sov, sov byen med.

Og Lonna gik videre rundt det brede næs med kirken paa vakt ytterst ute — og gjorde sig smalere og smalere, efterhvert som den krøp nordover. Den la sig vel op til Næssebygden, som skraanet bred og mægtig opover mot Næsbyaasen, der stod skjærmende bak de lange gule bygninger paa Næsby, Corvinernes gamle gaard. Næsbyhusene laa i firkant rundt den store gaardsplads — med hvite vindusrammer og hvit trap. Gaarden eiedes nu av Mathias Corvin. Men styrtes av hans attenaarige datter Anne Karine.

Men Lonna gik vel unnav Grimsbygden paa den anden side, hvor granskogen stod — tæt

og svart — helt ut paa odden og næsten skjøv Grim gaard ut i sjøen. Den laa ytterst ute paa odden. Stor og hvit og uregelmæssig. Halvt av mur og halvt av træ. Med vældige stentrapper til begge sider. Og en stor utenpaaklistret glasveranda, som gik helt op og dannet altan i anden etage.

Oprindelig hadde Grim været chefsgaard. Men var ved mageskifte med gaarden Torp kommet i major Mogens's eie. Og tilhørte fremdeles hans slegt.

Gaarden hadde staat ubebodd nu i tyve aar. Og her skaltet og valtet bestyreren, Peder Snilen, egenmægtig og uredelig med sin herre Barten Mogens's gods.

Grimskogen fulgte Lonna helt nord, hvor den møttes med Næsbyskogen, der hvor Orra kom silrende ned fra Næssealmenningen og smat ned i sjøen.

Og nord for Grimskogen laa sanatoriet.

* * *

Det var mellem jul og nytaar.

Det hadde været lindveir og taake. Og bakefter var kulden kommet — knirkende og knakende — og hadde gjort granskogen stiv og hvit som av glas. Og veiene saa glatte, at

baade folk og hester hadde vanskelig for at staa paa benene.

Sanatoriegjesterne — de ældre som ikke gik paa ski — holdt sig mest indendørs ved kortbordene.

Men generalinde Rosa Mogens mente hun var kommet herop for at nyde luften. Og da var det ret og rigtig at nyde saa meget luft som mulig. Og naar Rosa Mogens hadde fundet ut at en ting var rigtig, gjorde hun den ting — tvert igjennem vrede elementer, konveniens, familiesladder og kritik.

Generalinden hadde gaat en lang tur idag. Og visste ikke ganske hvor hun var.

Hun stanset midt i bakken og saa tvilraadig opover og nedover. Veien var like speilblank til begge kanter.

Hun saa indover den høie hvite skog. Og utover Lonnas døde flate. Solen sat gjemt og glemt langt indi en tyk, graahvit himmel.

Der var ganske stilt. Ikke en lyd — uten av barken, som den lille ekorn skrapte i, der han sat og klamret sig til granlæggen, mens han rædselslagen dreiet hodet og stirret paa generalinde Mogens.

Generalinden saa heller ikke helt ufarlig ut.

Hun stod og skrævet i lave fettlærs mandfolkestøvler. I pels, som blev holdt sammen

med en livrem. Og paa toppen av det hvite høit opstrøkne haar, sat en liten avgnave pensylvansskindslue.

Ved valget av klær tok generalinden ikk andet hensyn end at de skulde være bekvemm og varige. Forøvrig klætte hun sig for en sto del i salig generalens efterlatte effekter.

Generalinden pustet. Hun tok luen av Og tørket det store lyserøde ansigt med si store herrelommetørklæ.

«Pyh», sa hun. Og støttet sin svære perso tungt til den spinkle, sølvbeslagne stok.

Knak, sa stokken.

Generalinden holdt stumpen i veiret, og sa forarget paa den.

«Der gjorde du mig et net pek, min ver Gu gjorde du saa», sa hun. «Det var det je fortalte dig, da du kom i huset — du var fo fin for mig, min ven».

Generalinden talte meget høit. Generalinden hørsel var ikke længer ganske god. Hende stemme var derfor des bedre. Og generalinde hadde for vane at tænke høit — en vane, so ikke blev sat særlig pris paa av hendes næ meste.

Hun rystet paa hodet. Der kom et he glimt i de store blaa øine, der var unge o glade som en syttenaarings.

«Hm. Visste jeg saasandt, hvor min superfine hr. søn har forstukket salig Mogens's herlige gamle stok, skulde jeg minsæl ha lyst til at la den danse paa hr. departementssekretærens høistegne rygstykker — eller litt længere nede», sukket generalinden. «Ak ja. Hvordan salig Mogens og jeg er kommet til den drivhusplante, maa Vor Herre vite».

Hun stak den avbrukne stok ind i livremmen. Stod endnu litt og tænkte sig om. Besluttet at sanatoriet vistnok maatte ligge bak granholtet paa toppen av bakken. Og begyndte forsigtig og møisommelig at stræve sig opover.

Efter et par skridt stanset hun igjen.

«Pyh! Var det ikke for den velsignede hestelorten, kom jeg ikke av flækken», stønnet hun. Hun hadde just bragt sig selv i sikkerhet paa en liten brun oase midt i det blanke speil.

Hidsig rev hun stokken ut av beltet og kastet den ind i skogen.

«La mig ikke se dig for mine øine mere. Din narrifas»! ropte hun hidsig. Hun trak skjørtene op og belavet sig paa et langt steg — til næste oase.

Det knaket i tør kvist. En svak susen av et par ski. Og en slank pikeskikkelse i mørk skidragt uten lue paa det kortkrøllede sorte haar gled ut av skogen.

Hun grep i forbifarten stokken, som var blit hængende i en busk. Og rakte den frem mot generalinden.

«Hallo! Har De mistet denne? Er det derfor De tar slik paa vei?» spurte hun. Og saa generalinden ind i ansigtet med et par lange, grønlige øine under rette sorte bryn.

«Er han der igjen? Det asen! Jeg har bedt ham ikke komme for mine øine mere. Kast ham bort.» Generalinden saa forarget paa stokken.

Den unge stod og vippet med den.

«Det er da dumt at kaste bort det pene haandtaket. Det kan da brukes til paraplyskaft,» protesterte hun.

Generalinden saa — først paa stokken — saa paa den unge pike — op og ned. Saa nikket hun tilfreds.

«Hun er en fornuftig pike. Og en økonomisk pike. Og velsignet fri for nationale baand og utbroderet norskhet,» sa hun høit og lydelig. «Minsæl kan han brukes til paraplyskaft ja.»

Generalinden rakte haanden ut efter stokken.

«Hvad ler De av?» spurte hun litt hvasst.

«Jeg ler av, at De siger «hun» til mig. Akkurat som om jeg var en — bikje,» lo den unge.

«Saa! Gjorde jeg det? Det skal De ikke bry Dem om. Kom og hjælp mig op av

bakken. Det er et vederstyggelig føre. For min korpus.»

Den unge pike satte skierne paa tvers. Og generalinden støttet sig tungt til hendes skulder, mens hun skjændte og brændte over at nogen kunde finde paa at gaa paa ski uten at ta stav med. Og over sin søn Otar, som hadde foræret hende dette misfoster av en stok — nu til jul, fordi han generte sig for at ha følge med hendes gamle prægtige stok til sanatoriet.

«For min søn Otar er fin, ser De. Han er —»

Pludselig stoppet generalinden. Hun gik og saa fra siden paa den unge pikes profil. Der dukket noget op i hendes øine.

«Men jeg maa ha set Dem før, barn. For meget længe siden», sa hun grundende. Og saa langt bort.

«Ja mere end atten aar siden kan det neppe være. For stort mere er ikke jeg», sa den unge og smilte. «Forresten heter jeg Anne Karine Corvin. Hvis det kan hjælpe Dem. Jeg er ialfald sikker paa jeg ikke har set Dem, før jeg kom hit igaar.»

«Corvin? Corvin? Gu heter De vel ikke?» Generalinden braastanset. «Men saa er De jo Mathias's datter. Rigtig ja. Datter av Mathias Corvin paa Næsby. Og den lange fregnede

Malvina Lyskov. De fik en datter, da de hadde været gift i mange aar.» Generalinden talte mere til sig selv end til Anne-Karine. Generalinden var som regel ganske uvidende om at hun gjorde sine omgivelser delagtig i sine hemmelige tanker.

Hun holdt den unge pike ut fra sig.

«Saa det er derfor jeg liker Dem saa godt. Ja. For jeg skal si Dem, det er den rene tilfældighet, at De er Malvinas datter — og ikke min.»

Anne-Karine stirret paa generalinden. Hun syntes det var et høist merkelig bekjendtskap, hun hadde gjort.

«Mathias Corvin og jeg, barn. Vi kjendte hinanden engang. Kjendte hinanden meget godt.» Generalinden var igjen langt borte. Pludselig slog hun haanden haardt i Anne-Karines skulder:

«Hvordan det fæ kunde foretrække den rødhaarede stengel for mig!» sa hun heftig. Men litt efter kom det — ganske mildt:

«Aa nei. Vi maa ikke gjøre dig uret, Mathias. Det var nok gaarden som trængte de Lyskovske grunker. — Minsæl kunde den gamle ha latt de dumme skogspekulationer fare — saa hadde Mathias og jeg — naa ja —»

Hun kom igjen i tanker om Anne-Karines eksistens.

«Har Deres far aldrig snakket om mig? Om Rosa Borre?»

Anne-Karine rystet paa hodet.

«Nei nei», nikket generalinden. «Det ligner Mathias Corvin. Det som ikke skulde faa leve — det maatte dø fuldstændig.»

Anne-Karine stod en stund og saa paa hende. Saa kom der noget vekt om den unge, bestemte mund.

Hun slog med ett armen om generalindens hals.

«Jeg er glad i Dem. Fordi De har været glad i far. Far er det deiligste menneske i verden», sa hun lavt.

Generalinde Mogens var halvt forbauset. Og helt rørt. Hun stod og klappet Anne-Karine paa ryggen. Det vil si, hun dunket hende eftertrykkelig med det avbrukne sølvhaandtak.

Pludselig skjøv hun hende ut fra sig.

«Hvem har opdradd Dem, barn? Mathias alene? Malvina Lyskov døde jo for — la mig se — et snes aar siden.»

«Eftersom jeg først blir nitten til sommeren. Og jeg var seks aar, da mor døde — saa», smilte Anne-Karine.

«Vis vas. Hvem kan huske aar og maaneder. Fortæl barn.»

Og Anne-Karine fortalte om sit ubundne barndomsliv paa den store gaard — uten andet kvindelig tilsyn end pikerne. Om sin skolegang hos sin onkel, kaptein Mandt — sin bedste ven — næst far.

Men da slap generalinden taket i Anne-Karines skulder.

«Fredrik Mandt? Fredrik-Dyredø-Mandt? Som svoger Barten har et utal av de utroligste historier om. Opdradd av Fredrik Mandt! Gu maa De da være en underlig ung dame.»

Generalinden lo, saa hendes store kinder dirret.

Anne-Karine gik tæt hen til hende. Øinene skinte grønne.

«Hvis De gjør nar av onkel Mandt — som De ikke kjender engang — saa vil jeg ikke være venner med Dem», sa hun haardt.

Men generalindens ansigt blev et eneste stort smil.

«Saasaa. Saa det vil De ikke. Herregud. Akkurat som faren. Hidsig som krudt. Men sine venner en tro ven.»

Hun strøk Anne-Karine over kindet. «At Vor Herre ikke kunde ha beskaaret mig et slikt barn istedenfor — naa ja — vi skal alle ha vort tugtens ris».

«Far er aldrig hidsig», begyndte Anne Karine krigersk. Men stoppet. Far var det øiensynlig ikke nødvendig at forsvare her.

Og generalinden hørte heller ikke. Hun gik og saa frem for sig — og langt, langt tilbake.

De gik de par skridt til toppen av bakken i taushet. Men der viste det sig, at veien gik likesaa bratt ned paa den anden side. Og saa paany op til sanatoriet.

Generalinden stod bom stille og erklærte, at jetzt hørte alles auf. Nu gik hun ikke et skridt videre. Hun kunde ikke komme ned av den bakken med armer og ben i behold.

Anne-Karine kom med mange forslag. Generalinden bare brummet. Endelig akcepterte hun at la Anne-Karine binde skierne sammen, saa de kunde brukes som kjælke.

«Men jeg maa ha noget at sitte paa, barn. Se her, spik mig noget kvist.»

Og generalinde Mogens halte en svær sportskniv med korketrækker og hermetikaapner og en mængde blade frem fra sin rummelige lomme, som sat frit og aapenlyst for alverden utenpaa hendes kjoleskjørt.

Anne-Karine skar og slæpte sammen kvist oppaa skierne.

«Prøv», kommanderte generalinden. Og

Anne-Karine maatte sætte sig. Knippet bar hende godt oppe.

«Nu jeg».

Og generalinden skjørtet op. Og skrævet over. Kvisthaugen seg sammen, da den mottok hendes kjødfulde person. Saa stak hun to solide lysegraa strømpelægger ut til siderne. Og satte av.

Langsomt og sikkert seilet hun ned til foten av bakken. Hun saa fornøiet og triumferende op paa Anne-Karine, som kom springende i fuld fart nedover.

«Men mor, er du blit ganske forrykt?» skar en skarp stemme ned fra toppen av den næste bakke.

«Der har vi nok det tugtens ris», tænkte Anne-Karine. Og saa op. Der stod to herrer. En slank med smalt blekt ansigt og sorte øine og en ganske liten mustache. Han stod og svinget lorgnetten paa pekefingeren.

Otar Mogens svinget altid lorgnetten paa pekefingeren. Naar han var i godt humør, svirret den langsomt og velbehagelig. Jo mindre tilfreds han var med verden des fortere snurret lorgnetten.

Den anden var høiere. Bredskuldret. Med et lite rundt mørkt hode. Snauklippet. Og

litt graa ved tindingerne. Han var glatraket — med blaa skjegfarve paa haken. Og rappe brune øine. Det var Advokat Paul Remer. Familien Mogens's ven og raadgiver.

Generalinden svarte ikke. Sendte bare et hvasst blik op til den elegante skikkelse med lorgnetten.

«Der er ikke grænser for, hvad mor kan finde paa», vendte Otar Mogens sig indigneret til advokaten.

Men advokat Remer viftet med hatten til sin gamle veninde.

«Bravo, generalinde! Bedre brødløs end raadløs!» lo han. Saa vendte han sig til Otar med sit fine — litt skjæve smil:

«Hvis alle vilde styre saa ret frem og tvert gjennem alle vanskeligheter som Deres fru mor, Mogens — vilde livet være langt lettere at leve. — Og vi jurister vilde snart bli overflødige.»

«Hun gjør det sandelig ikke let for sine nærmeste,» svarte Otar bittert. «Litt hensyn maa man da ta til det passende — i hendes stilling. De ser jo selv, hvor mine kusiner, komtesserne Vind, lider under hendes altfor likefremme væsen her. For ikke at tale om mig selv».

Advokat Remer saa op. Nærmest som om han moret sig.

«Ta De det med ro, min kjære Mogens. Ser De ikke, hvor populær Deres mor alt er blit heroppe paa disse par dager, trods sin — jeg indrømmer det — noget farlige mund?

Og Deres karriere er da vel sikret. Som sekretær i utenriksdepartementet er De jo selvskreven til et av de bedste konsulater, saasnart ledighet indtræder.»

Advokatens smil blev endnu en smule skjævere. Og de brune øine endnu en smule venligere. Men det saa ikke Mogens. For Advokaten var alt paa vei nedover for at hjælpe generalinden.

Han bød hende armen. Otar kom efter. Generalinden forestilte herrerne for Anne-Karine.

«Corvin? Jeg har for nylig hat den fornøielse at kunne ordne en skoghandel for en frøken Corvin — formodentlig frøkenens tante?» sa advokat Remer. «Det er den mest kortfattede dame, jeg har hat med at gjøre. Man merket straks, at hun et helt langt liv har regjeret og befalet.»

Han vendte sig til generalinden og Otar.

«Hør her. Er det ikke idealet av et forretningsbrev: «Jeg kjøper Lonnskogen, hvis jeg faar den for den og den pris». Navn under. Punktum.»

Alle lo. Anne-Karine saa paa advokaten med øine, som danset av morskap.

«Ja. Hun liker ikke at skrive brever — tante», lo hun.

«Men Mathias Corvin har jo ingen anden sø—» begyndte generalinden. «Au, De traadte paa min fot, barn».

«Gjorde jeg? Hvor leit!» sa Anne-Karine uskyldig.

«I min stilling lærer man at sætte pris paa damer, som uttrykker sig kort og koncist,» fortsatte advokat Remer. «Jeg kunde ha stor lyst til engang at faa trykke den dames haand».

Anne-Karine stod litt og betænkte sig. Saa snappet hun advokatens fingre.

«Værsgo», sa hun. «Det er nemlig mig som er — min tante.»

Det varte litt, før advokaten kom sig av sin forbauselse. Han stirret interesseret paa dette attenaars pikebarn, som kjøpte skog paa egen haand.

«Det var jo bare en liten snabb, jo. Og pengene hadde jeg faat av min onkel, da han solgte sin gaard. Skog er sikrere end banker», sa Anne-Karine rolig og erfarent.

Paul Remer blev gaaende og snakke med frøken Corvin. Advokat Remer var i besiddelse av den sort veltalenhet, som kunde faa hans tilhørere til ganske at glemme, hvad det var, de-

vilde ha sagt. Det moret ham nu at utfolde denne sin veltalenhet for denne unge pike, som gik der og bøiet sig frem mot ham. Og lyttet med klare, kloke øine og smaa forstaaende bemerkninger.

Otar Mogens saa nysgjerrig paa ham. Han hadde aldrig set advokat Remer uleilige sig for en dame i den alder. Advokaten interesserte sig i det hele tat ikke meget for damer. Han gik for at være en smule av en kvindehader.

Otar var selv elskværdig over al maate mot frøken Corvin — arvingen til Næsby gaard. Otar Mogens kunde paa sine fingre de gamle slegter i landet — «de var ved gud ikke mange».

«Min søn Otar er upartisk. Han kurtiserer alle — uten hensyn til alder og utseende — forutsat bare at de tilhører de høieste rangklasser — eller er utenriksministerens paarørende», pleiet generalinde Mogens at si. Men generalinden sa nu saa meget, som støtte hendes søn Otar.

Hendes søn Otar tilbød at presentere frøken Corvin for komtesserne Vind.

Nei tak. Frøken Corvin ønsket ikke at presenteres.

«Er det ikke de to tophønerne, som sitter og pirker i maten? Og ser ut som om de synes alting smaker vont? Nei tak. Jeg skal desuten

bare være her et par dager — for at glæde far. Far har nemlig aldrig været paa et sanatorium. Han tror det er morsomt. Nei tak. Jeg vil helst være sammen med Deres mor — og advokaten.»

«Komtesserne Vind tilhører det høieste danske aristokrati. Jeg er saa lykkelig at kunne regne dem som mine kusiner», svarte Otar Mogens stivt og fornærmet.

At en sanatoriegjest avslog at bli presenteret for to levende komtesser, var ikke forekommet i hans praksis. Han forstod det ikke. Desuten — en Corvin burde dog ha de rette sociale begreper. Det maatte være mor som hadde været paafærde med sin mund igjen.

Der var nemlig ikke noget egentlig hjerteforhold mellem komtesserne og deres tante.

Komtesserne steilet, bare tante Rosa aapnet sin mund. Og tante Rosa pleiet at si, at de vindspillere mindet hende minsæl om to barberkniver. De skar alt hvad der kom indenfor deres rækkevidde i stumper og stykker.

«Deres form for konversation er at gjøre nar. Og de gjør det ikke engang morsomt. De bare stikker. Føil», sa tante Rosa.

Otar førte samtalen over paa sin onkels gaard Grim. Og Anne-Karine gav sakkyndig besked om skog og jord.

Men Peder Snilen hadde hun ingen tro til.

«Han løi den eneste gang jeg snakket med ham. Og De kan stole paa, at folk som lyver naar det ikke er nødvendig — de lyver ti gange saa ilde, hvis de har noget at skjule», sa Anne-Karine gammelklok. «Forresten opdager dere det vel, hvis der er noget galt. Mandfolk lyver saa domt, vet De».

Advokat Remer blev gaaende bakefter med generalinden.

Han gik hele tiden og saa paa den myke unge skikkelse der foran — med et litt vemodig uttryk i de brune øine.

«Den som var ti aar yngre», sa de øinene. Men advokat Remer var sig ikke bevidst, at de sa det mindste gran.

* * *

Advokat Remer hadde hat en konferance med generalinden og Otar paa generalindens værelse. Han hadde meddelt dem, at der var kommet underretning til hans kontor om at Barten Mogens pludselig var død i Rom. Og at han, advokaten, hadde testamentet i forvaring. Barten Mogens hadde efterlatt Grim gaard og al sin eiendom — hvorav der forresten var saare lite tilbake — til sin søstersøn, Nils

Barten Mogens Petersen, som hadde været i generalinde Mogens's hus, fra han blev forældreløs i tiaarsalderen — og helt til for to aar siden, da han gik tilsjøs. Men paa den betingelse, at Nils kaldte sig bare Mogens og tok fast ophold paa Grim.

For Barten Mogens var begyndt at faa en tæft av at Peder Snilens fingre var av dem, som der lettelig hang noget ved. Vilde Nils ikke bo paa Grim, skulde gaarden likesaa godt først som sidst sælges. Og arven fordeles mellem arvingerne.

Otar var bittert skuffet.

Han gik op og ned i sit værelse med lange skridt. Lorgnetten svirret med rasende fart rundt pekefingeren. Han hadde vist onkel Barten en opmerksomhed, som ellers bare blev de mest høitstillede personer tildel. Han hadde kjedet sig gjennem lange, forfærdelige koncerter ved onkel Bartens side. Han hadde endog været vegetar i hele otte dage — alt for at tækkes onkel Barten. Grim hadde altid staat som den sikre, solide bakgrund i hans fremtidsplaner.

Og nu hadde onkel Barten slet og ret snytt ham for hans retmæssige eiendom. Git den til Nils, som han ikke hadde set uten som en liten genert tyksak, som gik og bet negler. Det

gjorde da forresten Nils endnu. Og h a n skulde nu staa som representant for slegten Mogens!

Otar slængte sig i lænestolen. Han tændte en cigar. Man fik tænke rolig over, hvad der nu var at gjøre. Det var ham fuldstændig klart, at den formodede arving til Grim gaard var en ganske anden person i det selskabelige liv end den fattige sekretær i utenriksdepartementet — var han end aldrig saa meget søn av general Mogens og ministerens protegé.

Et rigt gifte? Selvfølgelig. Men hvem? Kanske smaabygaasen med den skingre stemme og pandekrøllen — og den halve million. — Nei gudskelov. S a a lavt behøvde man da ikke at gaa. Stakkars løitnant Melborn slæpte jo rundt med søsteren og hendes evindelige simpelheter — som avskrækkende eksempel.

Komtesserne? — Hadde ikke nok. — Naa — foreløbig hastet det jo ikke. Der kunde komme nye varer paa markedet næste saison. Komtesserne hadde han forresten forsømt idag. Det gik ikke an. Man maatte ikke la den blonde doktor faa lov at ta têten.

Otar Mogens slog asken av cigaren med den langneglede lillefinger. Han reiste sig. Og begyndte at arrangere sit ydre foran speilet.

Men den smaa Corvin?

Næsby gaard. Og desuten sa man jo, hun

skulde arve gamle kaptein Mandt. Det blev vist en god slump.

Vakker var hun egentlig ikke. Men for en holdning! Og raceansigt. Absolut. Og navnet var sgu bra nok.

Men der var noget vist fripostig. Noget skraasikkert, som mindet litt om mor. Naa ja. Det kunde plukkes ut av hende. Hun var ikke ganske ueffen. Man kunde jo føle sig litt frem. Passet hun ikke, kunde man jo i tide trække sig tilbake. Hun vilde ihvertfald bli en langt stateligere frue end for eksempel kammerherrens spæde blomst. Fik vist mere ogsaa.

Otar Mogens gik ned i salonen. Bestemt paa at være særdeles opmerksom mot den smaa Corvin.

Bridgepartierne var alt igang.

Bridgeraseriet hersket over sanatoriet. Der spiltes bridge overalt. I salonen. I røkeværelset. Paa de private værelser efter klokken elve — hviskende og med tøfler paa.

Alene advokat Remer, generalinde Mogens og de to gamle brødre Nibbe foragtet det nymodens væsen og holdt sig til l'hombren.

Men idag lot generalinden vente paa sig. Hun hadde brever at skrive.

Begge de høibente komtesser stod ved vinduet og snudde to akkurat like, mørkeblaa

rygger og to akkurat like, spidse blonde bakhoder til selskapet. Mens den vakre blonde doktor svindset rundt dem og fraadset i deres komtessetitler.

De ventet ogsaa paa sin fjerdemand, Otar Mogens. Anne-Karine var blit opfordret til at spille bridge. Og hadde svart nei. Hun spilte ikke bridge. Hvorefter alle de unge damer, som just hadde lært spillet denne vinter, stirret medlidende paa Anne-Karine — omtrent som om hun hadde sagt, at hun ikke kunde læse eller skrive.

«Frøken Corvin vil kanske heller ta generalindens plads ved vort l'hombrebord», sa advokat Remer halvt spøkende. Men han blev ikke det ringeste forbauset, da Anne-Karine rolig svarte ja tak. Og satte sig.

Alle de unge damer, som just hadde lært bridge denne vinter — men som ikke hadde andet begrep om l'hombre end at det var et spil for fædre og onkler, stirret igjen paa Anne-Karine. Men dennegang ikke medlidende.

Advokat Remer knegget fornøiet eftersom spillet skred frem. Og nikket tilfreds til Anne-Karine.

«Det later til, De kan mere end Deres fadervor i enhver retning, De», sa han anerkjendende.

«Ja. Jeg er en gammel ræv, jeg», lo Anne-Karine. «Forresten kan jo det dummeste nøt lære at spille kort», tilføiet hun beskeden. «Far siger, at to av de dummeste damer, han har kjendt, var rigtig flinke kortenspillere.»

«Det hath fthøkenen saamænd thet i. Jeg hath en husbestythethinde», læspet tykkeste broder Nibbe, som aldrig fuldendte sine sætninger.

Men ovenpaa sat generalinde Mogens og skrev til sin kjære pleiesøn Nils.

At Barten Mogens hadde valgt Nils skyldtes for en stor del hans kjendskap til Otar. Barten Mogens hadde inviteret Otar med paa reise utelukkende i den hensigt at studere ham. Og Barten Mogens var kommet til det resultat — blandt en del andre resultater — at en saa elegant person som Otar vistnok ikke vilde begrave sit pund deroppe i skogsbygden.

Og da Barten Mogens hadde staat i brevveksel med sin svigerinde Rosa — og svigerinde Rosa saavel i skrift som i tale snakket ret ut av sit ærlige varme hjerte — saa var Barten Mogens kommet til det resultat, at Nils var et non plus ultra av et ungt menneske — og et landmandsemne.

Og da Barten Mogens hadde besluttet, at Grim skulde ha ordentlig tilsyn — hvis den

skulde bli i slegten — saa valgte Barten Mogens Nils.

Generalinden var selv forbauset. Hun var komplet uvidende om, hvilken del hun hadde hat i svoger Bartens bestemmelse.

Hun hadde virkelig ondt av sin søn Otar. Men hun trøstet sig med, at Otar nok fandt sig et konsulat og en rik kone. Generalinde Mogens fandt altid et lite gløtt av en blaa himmel — om det saa aldrig saa overskyet ut. Hun var ingen Mogens. Og Grim hadde altid staat for hende som det uhyggeligste gamle skrammel, hun hadde set. Hun saa derfor bare Otars egoistiske skuffelse. Hans slegtsfølelse for den gamle gaard og det gamle navn saa hun ikke.

Og desuten. En sjømands liv kunde være bra nok, saalænge han var ung. Men det var godt at vite hendes kjære Nils i havn for livet. Og om Nils kom til at gifte sig til penger, var det den rene slump, smaalo generalinden.

«Naar han bare ikke ber hele arven ryke og reise, fordi han skal fra sjøen. Det kunde ligne ham. Gu kunde det saa», sa generalinden høit, mens hun lot pennen løpe. Generalindens skrift laa flat bortover og trak sig ut i bredden, saa man maatte ha øinene fort med sig for at tyde den.

«Godseier Nils Mogens til Grim — med tatoverte hænder og avbitte negler. Aajo.»

Generalinden lo saa kniplingssløifen, der svævet høit paa det hvite haar, slog med vingerne som en sommerfugl.

Saa skrev hun og utmalte landlivets herligheter for sin kjære Nils. Lykønsket ham av et oprigtig hjerte. Og bad ham komme hjem fortest mulig.

Saa stak generalinden sin tykke røde tunge ut. Vætet konvolutten. Gav den et dask med sin knyttede haand. Og gik ned av den knakende trap med brevet.

* * *

Nils Barten Mogens Petersen laa just med «Prøven» av Drammen og lastet kul i Cardiff, da han mottok generalindens og advokat Remers brev.

Han sat nu paa sin kiste med brevene utbredt paa knæet og stirret hjælpeløs ut av sine to blaa barneøine.

«Hufamei,» sa han. Og strøk sin venstre haand gjennem den lysebrune lugg. Paa haandbaken var tatoveret et hjerte med en pil gjemnem og navnet «Violet» — navnet paa Nils's flamme paa det tidspunkt, tatoveringen foregik.

Nils hadde endnu ikke erfaring nok til at vite hvor letsindig det er av en mand — endsi da av en sjømand — at fæste én kvindes navn slik, at det ikke kan utslettes.

«Din tosk», hadde styrmand Hauan sagt, «du kan da ikke vente, de allesammen skal hete Violet».

Dengang var Nils blit mægtig forarget. Men nu hadde forargelsen fortat sig betydelig. Naar han husket det pleiet han at vende haandbaken indover. Den høire var det ikke saa farlig med. Der stod bare et anker omgit av N. B. M. P.

Nils sat og tænkte med rædsel tilbake paa livet iland. Paa tante Rosas middagsselskaper, hvor ens albuer altid var i veien for ens naboer. Og ens føtter altid paa en uforklarlig maate befandt sig paa en dames slæp. Paa væmmelige høie snipper. Paa fine klær, som sprak bare man tok et realt tak i et eller andet. Paa fætter Otars idelige formaninger om, at man maatte soignere sine negler paa en anden maate end ved at bite dem av.

Isch! Fætter Otar, som brukte længer tid til at lave den fine blaahvite lusegangen i det svarte haaret sit end Nils til baade at klæ sig og vaske sig.

Nils sukket.

Han trodde saavisst han hadde latt alt det bak sig for alle tider. Og nu stod det der som en væg foran ham igjen. Skjønt paa Grim skulde han være mand for at der ikke blev selskaper ialfald.

Nils gik i sin vaande til styrmanden. Og styrmanden begyndte først med skriftens ord om, at man maatte ta sit kors op og leve paa landjorden naar det saaledes maatte behage Herren.

Men ved nærmere eftertanke og grundig studium av begge brevene slog han om til verdslighet og naturlighet og belærte Nils om at han var en svineheldig fyr.

«Naa faar du vel saa flusst med money, at du kan gaa med nyt silkelommetørklæ hver ivige dag», sa han. Silkelommetørklær, gjennemdynket med Floridawater var styrmand Hauans svakhet. Store røde og blaa og gule lommetørklær, som struttet op av brystlommen med alle fire snipperne tilveirs.

Da ogsaa korthalsete, bredbente kaptein Svaland var av den mening at Nils var ret en lykkens pamfilius begyndte Nils at se litt lysere paa tingen.

Og da han nogen dager efter drog hjem med hele besætningens løfte om at besøke ham efter tur — og to av styrmand Hauans flasker med

Florida-Water i present — var han ved taale godt mot.

* * *

Det var en sprængkold maaneklar kve først i februar.

Bygden laa med hvite marker og hvit sko Og smaa blinkende øine — fra gaardene p begge sider av Lonna. Og fra pladsene c aaserne.

Lokomotivet skar i med et hvin. Stønn Rykket i vognene. Og toget gled langso videre nordover i vinternatten.

Sneen knirket under stationsfolkenes støvl der de gik til og fra med sine svaiende lyg — for hurtigst mulig at faa godset og sig se i hus.

De reisende blev pakket ind i medbrag iskolde tullupper og fotposer. En efter en sa slæderne sig i bevægelse. Dombjælderne sai Det skrek og knirket under meierne.

Slæderne fulgtes ned bakken. Der delte sig — de som skulde sørover tilvenstre, som skulde nord i bygden tilhøire. En bre slæde kjørte alene ret fremover en smal sko vei, som førte ned til Lonna. En gammelda bredslæde med en ragget hest foran.

I slæden sat to tullupper. De indeholdt generalinde Mogens og hendes pleiesøn, Nils. Bakpaa gamle Josias husmand.

Generalinden frittet om Peder Snilen og stellet paa Grim.

Josias svarte efter bygdens sæd forsigtig og enstavelses. Mens han uophørlig tørket draapen av næsen med vaatten.

Nils sa ingenting.

Lubben og hvit stod skogen og lunet. Men da de kjørte ned paa Lonna tok snoen, saa alle tre tidde stille.

«Der ligg Grim», sa Josias. Han pekte over mot to sparsomme lys paa den modsatte side.

Generalinden og Nils saa derover i taushet.

Pludselig snudde generalinden hodet.

«Er forpagteren en ærlig kar?»

Josias svarte ikke.

«Du vet kanske ikke, at han skal bort nu Peder Snilen? Grim har faat ny herre», fortsatte generalinden.

«Nei lell», kom det med usedvanlig raskhet fra Josias.

«Aakken ska ta ve?» spurte han om litt.

Generalinden forklarte, at den unge herre i slæden var den nye eier. Og Josias bøiet sig ugenert frem og kiket ind i Nils's ansigt.

«Er han ærlig, Peder Snilen?» spurte generalinden igjen.

Dennegang svarte Josias.

«Aa. Je veit itte rekti je», sa han langsomt og forsigtig.

«Tak. Nu tror jeg næsten, jeg vet det», smilte generalinden.

«Nu gjælder det at bli av med ham snarest mulig», tænkte hun høit for sig selv.

«Aa. Hain stryk fel ta sei sjøl naa ve», svarte Josias.

Men generalinden sat og stirret fortænkt frem mot de to sparsomme lys — hendes kjære Nils's fremtidige hjem.

* * *

Først samme morgen hadde Peder Snilen faat besked om generalindens ankomst. Man reiste nemlig aldrig enkom efter posten fra Grim. Den kom dann og wann med drankkjørere og melkebud og velvillige sjæle.

Der hadde været et opstyr og en travlhet hele dagen. Peder Snilens husholderske, Halte-Lisa, hadde skuret og kokt og stekt. Og hinket omkring og raslet med nøkler og smeldt i dører.

Nu vraltet hun ut og ind i den lille trange spisestue med det store runde bord og de to

høie skaper, som i længst forsvundne dage hadde huset sølvtøiet. Hun dækket aftensbord for generalinden og den herre, som skulde komme.

Alting paa Halte-Lisa var skakt. Hofterne. Og skuldrene. Og næsen. Og munden. Ja, selv det flisete, blakke haar vokset dobbelt saa tykt paa den ene side av hodet som paa den anden. Det var igrunden bare øinene som ikke var vanskapte. Domme, snille, mørkeblaa øine med hvite øienhaar og øienbryn.

Slik var Peder Snilens husholderske. Og folkene paa Grim sa sig imellem, at det hadde nok sin grund at Peder Snilen hadde valgt just hende. For Halte-Lisas hukommelse var svak. Og ingen fæstet synderlig lit til det, Halte-Lisa fortalte.

Peder Snilen, hvit og mager — med haar og skjæg som rusten jerntraad — og halvlukkede, lyse øine stod ved vinduet og saa ut efter slæden.

Han hadde været i et skrækkelig humør, siden han hadde faat vite, at Barten Mogens var død.

Ikke for det — han var ikke ræd for, at nogen ny eier skulde slaa sig ned paa Grim. Dertil var her da heldigvis altfor forfaldent og ensomt. Og Peder Snilen hadde sin kontrakt til høsten. Men man kunde jo aldrig vite. Og han trængte

et par aar til. Netop de sidste aarene kunde han jo pine jorden ganske anderledes, naar han ikke selv skulde fortsætte driften. Bare et par aar til. Saa hadde han nok. Saa skulde han kjøpe igjen farsgaarden derhjemme.

Tro hvad hun skulde herop og grave efter, den gamle? Og herren, som var med, var vel den snushanen, advokaten. Den nye eier var jo ute og fór, saa ham kunde det vel ikke være.

Ja vel. De skulde faa se akkurat saa meget som Peder Snilen vilde de skulde se. Og ikke mere. Skogen var slemt medfaren. Men det blev vel en raad.

Peder Snilen knep øinene sammen og stirret ut i kvelden. Den lille mørke prik ute paa Lonna blev større og større. Tok form. Og svinget tilslut ind gjennem granhækken.

«Tvi», sa Peder Snilen arrig.

En stund efter aapnet han gangdøren for generalinden og Nils.

* * *

Generalinden hadde spist.

Mæt og tilfreds lænet hun sig tilbake i stolen og snakket med Halte-Lisa, som tuslet ut med kopper og kar. Og Halte-Lisa gav bakvendte svar.

«Hun er et nøt», sa generalinden høit.

«Aaforslag?» spurte Halte-Lisa. Og stanset.

«Røgt du kuns din dont, min engel», nikket generalinden blidt. Og klasket sine fete hænder i stolarmene.

Nils stod ved vinduet og saa ut. Han smuglet i al hemmelighet en skraa ind gjennem den ene mundvik. Det hele vedkom liksom ikke Nils.

Halte-Lisa hompet ut.

«Naa. Hvordan synes du saa her er, Nils?» spurte generalinden.

«Nifst», svarte Nils. Og kjørte skraaen over i det andet kind.

Peder Snilen bukket sig ind. Ydmyg. Med ansigtet i tillidvækkende, faareagtige folder. Han begyndte at snakke om, hvor gaarden var tungbrukt. Og jorden skral og mager. Hvor særs kostbar den var at drive — med al den gjødsel som skulde til for at den skulde kaste bare en liten smule av sig. Hvor man maatte kjende gaarden ut og ind — bare for ikke at drive med tap. Skogen var ikke at regne med paa flere aar nu. Herr Mogens hadde hugget grovt i skogen i det sidste.

Peder Snilen henvendte sig utelukkende til generalinden. Bare skottet av og til mistroisk bort til Nils's svære ryg.

Generalinden sat og saa aandsfraværende hen over hodet paa Peder Snilen.

«Han har minsæl ikke stjaalet lite. Gu har han ikke nei», nikket hun høit og lydelig hen for sig.

Peder Snilen aapnet sine øine helt. Han rygget et skridt tilbake. Og blev om mulig endnu hvitere. Han stirret paa generalindens rolige ansigt. Og tidde.

Generalinden saa paa ham.

«Videre, min ven. Videre», sa hun rolig — helt ubevidst om, at hun hadde tænkt høit.

Nils hadde snudd sig. Han stod svær og tversikker med hænderne i bukselommerne. Og lo stilt med brede hvite tænder, som sat langt fra hverandre.

Men Peder Snilen hadde aldeles mistet fatningen. Han bukket sig baklængs ut av døren.

«Det er begripeligvis moderen, Otar har sine diplomatiske evner fra», sa Nils anerkjendende. «Efter slik en salve tænker jeg fyren fordufter litt fortere end svindt».

«Fordufte fortere end svindt? Synes du det er et sprog som anstaar sig overhovedet for slegten Mogens, min gode Nils?» hermet generalinden sin søn Otars tone med et skøieragtig smil i øinene. «Kan du forresten begripe hvorfor slyngelen gik?»

«Du er knuppen du, tante Rosa» lo Nils. Han gik bort og strøk nedover tante Rosas tykke kind.

Tante Rosa grep haanden og klappet den. Det var netop denne klodsede brede haand nedover hendes kind, der hadde ryddet den første sti ind til den plads i tante Rosas hjerte, som egentlig tilkom hendes egen søn. Otar viste aldrig et kjærtegn. Det var vulgært.

«Aa-haa-haa-haa», gjæspet generalinden.

«Det er vist bedst vi køier, tante Rosa,» foreslog Nils.

«Det forslag var ikke ilde, min dreng. Kald paa skjønheten», sa generalinden. Og gjæspet paany.

Halte-Lisa kom. Med en blankpudset kjøkkenlampe i haanden for at geleide dem ovenpaa.

De gik gjennem den store lave dagligstue, hvor der stod en sofa paa skraa i hvert hjørne for at gjøre stuen mindre. Og hvor den tykmavede bærumsovn sprang helt frem paa gulvet og krummet benene. Den hadde gjort sit bedste hele dagen. Men endda var stuen isende kold.

De gik gjennem det saakaldte «jemakke», hvor væggene var bemalt med avblekede, svulmende nymfer, som vandret ublufærdige omkring utenfor skjæve græske templer. Og hvor der

under taket fløi vanskapte engler og viftet med drueklaser. Altsammen forfærdiget i længst forsvundne dager av et bygdegeni, som egentlig kom for at male fjøset.

De steg op av en smal knakende trap. Gik gjennem en hvælvet muret gang, hvor der lugtet æbler og mug. Og naadde husets eneste presentable gjesteværelse.

Der var romerbadstemperatur.

To brede himmelsenger med hvite omhæng lyste indbydende fra hvert sit hjørne.

«Her var minsæl koselig. Det har du ære av, min smukke», roste generalinden velvillig. «Hvor er saa den unge herres værelse?»

Halte-Lisa strakte sin røde pekefinger med katteneglen ut mot den største omhængsseng.

«Hain lyt ligg ti denna, hain som er saa liddeli diger, ma», sa hun troværdig.

«Skal han være her? Hos mig? Gu er dette paradisisk», brølte generalinden og lot sig dumpe plat ned paa en stol. Nils saa forlegen ut.

«Ja. Dæ va itno ainna kammers som va gødt nok aat slike storfolk», sa Halte-Lisa undskyldende. «Men di er jo skyld. Aa du er jo itnon ongsau hell, aa kaille før» — sa hun polisk og puffet til generalinden med albuen.

«Det har du minsæl ret i, min kjære Lisa.

Nogen ongsau er jeg rigtignok ikke», lo generalinden. «Og Nils og jeg har jo set hinanden i diverse merkelige kostumer — for ikke ret mange aar siden. Ja. Hvad mener du, min dreng?»

Hendes dreng vred paa sig og gryntet noget uforstaaelig.

«Bon. Saa køier vi. Godnat Lisa. Bring mig saa en mugge varmt vand imorgen tidlig, min bedste. Og en kop kaffe herop var heller ikke av veien».

«Balbérvatten. Ja», smilte Lisa forstaaende. Og vraltet ut av døren.

Der var med én gang sprunget op en dør i Lisas hjerne ind til det rum, hvor prostinden laa rund og venlig i sengen med natkappe og nattrøie av rosenrød flanel. Og prosten stod i skjortærmene foran speilet og roste Vesle-Lisa, fordi hun altid kom vrikkende i rette tid med barbérvandet hans.

«Ja. Dæ va goe tier dæ», smilte Halte-Lisa ved sig selv, mens hun hompet ned av trappen og ind paa sit gisne, kolde værelse. Ti minutter efter duret Halte-Lisa ivei med aapen mund og lukkede øine.

«Trodde hun jeg skulde ha barbérvand? Eller du?» spurte generalinden. «Jeg skulde

ellers tro, vore barter er saa omtrent paa samme stadium, min kjære Nils.»

Generalinden tok sin kniplingssløife av og knappet sin kjole op. Det var et øiebliks verk. Der var ingen forlorne hægter eller skjulte underfundigheter ved generalindens klædedragt.

Forhænget faldt.

Generalinde Rosa Mogens presenterte sig i et par uniformsbukser med brede røde render — avskaaret ved knærne — og av uhyre dimensioner.

Nils sat genert paa sin stol. Han visste ikke til hvilken kant han skulde vende sine øine. Han gjorde ikke tegn til at klæ av sig.

Generalinden stod med ryggen til og pusset sine tænder.

«Jeg vil raa dig, min kjære Nils» — pysch — pøit — hun spyttet — «jeg vil raa dig til at ligge med bukser. Det gjør jeg. Sengklærne er naturligvis bare varme utenpaa».

Nils maatte skotte derbort.

«Ha! Ha!» brast han ut. Tante Rosas uniformerte nederdel under den hvite nattrøie var for morsom.

«Ler du av din salig onkels permissioner? Brilliant plag, min dreng. Har sparet din tante Rosa for forkjølelse — og ubekvemme skjørter.

Men har du ikke klætt av dig? Marsch iseng, Nilsemand! Nu skal jeg vende reversen til.»

Tante Rosa gav sig igjen ikast med sine tænder. Og Nils begyndte langsomt at løsne slips og snip og trække trøien av.

Generalinden jumpet op i sin seng. Og la sig vel tilrette mellem de svære dyner.

Og Nils maatte fuldende sit toilette under sin tante Rosas aarvaakne blaa øine.

Saa blæste generalinden lyset ut. Sa godnat. Og bad med høi røst sit fadervor. Og en liten ekstrabøn for sine to gutter. Og søvnet øieblikkelig.

I halvsøvne hørte Nils vindens kradsen og hylen i de store murpiper og tante Rosas snorken. Han søvnet lykkelig. Han trodde han var i Nordsjøen med «Prøven» av Drammen.

Men nede i sit rum gik Peder Snilen og rotet i sit gamle blaamalte chatol. Han læste og brændte papirer — og slængte sig endelig paaklætt paa sin seng i graalysningen.

Da Nils vaagnet sat tante Rosa foran speilet og hvælvet to trinde armer, beklætt med rosenrød, hjemmestrikket uldtrøie, over sit hode — og stelte med sit haar.

Hun sat og snakket i ett væk:

«Han skal i lære hos Mathias. Gu skal han saa. Han kan jo ikke guds skapte gran av

jordbruk. Og saa skal han gifte sig. Det skal han. Og saa blir jeg bedstemor til en liten svartkrøllet Mathias.» Generalinden smilte. «Ak ja. Vor Herre styrer alt til det bedste» sukket hun lykkelig. Hun syntes alt den lille Mathias var der.

«Gomorn. Hvad er det du spekulerer paa da, tante Rosa?» spurte Nils mistænksom fra sit omhæng. Han var ikke i tvil om, at den som ikke kunde guds skapte gran av jordbruk var ham selv.

«Gomorn, min dreng. Jeg sætter mit haar, jeg», sa tante Rosa uskyldig. «Hvordan har du saa sovet den første nat i dit nye hjem?»

«Jomen sa jeg hjem. Jeg drømte jeg var ombord igjen, jeg», sa Nils tungt.

«Saa saa, min dreng». Tante Rosa reiste sig og seilet ned paa Nils's sengekant. Hun begyndte at stryke fingrene gjennem hans haar. «Bare se lyst paa tingen. Der er altid en lys side ved enhver sak. Husk det, min dreng. Jeg har desuten tænkt at konferere med advokat Remer om det ikke var bedst at du kom i lære hos en større gaardbruker heroppe. Jeg har tænkt at spørre—».

«Her er b a l bervatne. Dæ er fel ret ti. Prosten var nøen om aa faa dæ klokka otte hain, ma», avbrøt Halte-Lisa. Hun vaklet ind

med en dampende graagrøn mugge med ophøiede kornaks paa og metallaag.

«Men er du ailt opstaaen da, Rosa? Je lyt ner att etter kaffin trast je.»

Og Halte-Lisa forsvandt med utrolig fart.

Generalinden smilte varmt:

«Se nu min nye dusveninde Lisa. Er hun ikke en av de lyse sider ved Grim — det eiegode menneske?» spurte hun.

Nils smilte med. Og da Lisa kom igjen med rykende kaffe og et bjerg af nybakt julekake med raarand, syntes Nils, livet paa Grim begyndte at se mere tillokkende ut.

*

Stor og rund seilet maanen over Næsbyaasen, hvor granerne stod og klemte armene ind til siden og gjorde sig smale. Tunge av sne.

I skogbrynet stod ungbjerkerne og sprikte med sine stive koralfingre. Og op til dem laa Næsbyhusene, lange og gule — med tunge hætter av sne — og lyste med to rækker vinduer i vinterkvelden.

Nærmest huset slos maaneskinnet med lyset fra vinduerne. Længere borte raadde det alene.

Hele den store firkantede gaardsplads var som en skog av slæder og sluffer. Alle med dragene i veiret for at gi bedre plads. I stald

og vognskur stod hester opstaldet. Kjørekarer gik til og fra med lygter. Der var en vrinsken og en trampen som paa et dyrskue.

Hvergang den store gangdør gik op, fløt en bred lysstripe nedover trappen. Og brus av stemmer og dansemusik skar ut gjennem.

Der var bal paa Næsby gaard.

I kontoret med de hestehaarstrukne møbler, hvor kortbordene stod, var luften tyk og graa av tobaksrøk.

Latter og saftig skjæmt avbrøt meldingerne og kortenes klask mot bordet. Lysene blafret. Og skeerne klirret i de gamle herrers toddyglasser.

I nysalen gik dansen.

Liten og brun, med graat krøllet haar stod værten med sit fine, gode smil i døren og konverserte prestefruen, som saa ut som om hun kom like fra kjøkkenet — het og rød. Hun svarte aandsfraværende. Og hadde et øie paa hver av døtrene.

I sofan mellem de to vinduer paa kortvæggen hadde gamle kaptein Mandt anbragt sin velnærede person. Han sat tilbakelænet med sin runde mave i veiret og benene strakt vel fra sig. Sin merskums pipe hadde han stillet op ved siden av sig i sofan. Anne-Karine hadde bedt ham ikke røke i dansesalen. Men helt skille sig ved sin pipe gjorde kaptein Mandt nødig.

Hans store godmodige ansigt med den skjæve næse lyste festlig rødt. Og han slog sig paa laaret og brølte, hvergang han opdaget noget ekstra morsomt.

I ly av kaptein Mandt — med sin tynde hvite haand i hans — sat husets pleiedatter, Soffi Bersin, i en lænestol. Med et sjal over de lamme ben. Hun sat med det lyse hode fremoverbøiet. Og saa paa dansen med et litt saart uttryk i de alvorlige graa øine. Av og til gik der en liten stram trækning over munden.

Kaptein Mandt saa det. Han trykket de smaa fingre. Saa varsomt som *han* var istand til.

«Aldrig æns, kanarifuggel. Dans, ser du, Soffi — det er en tarvelig forlystelse. En som der hverken skal hode eller hjerte til. Bare et par — hm. Hvad jeg vilde sagt — det er ingen filosofisk beskjæftigelse — som per eksempel at spille bezique.»

Bezique var onkel Mandts og Soffis stadige underholdning.

«Men at se paa, Soffi. Det er et guddommelig divertissement. Dyredø! Se paa Benserud, Soffi. Se! Se!»

Og onkel Mandt strakte sin tykke pekefinger ret ut mot lille, runde sakfører Benserud, som just danset forbi med en av de tørre staker fra prestegaarden. Hun stod indi sakførerens arm som et hvitklætt kosteskaft.

Og Soffi saa med to svært blanke øine. Og holdt trofast paa onkel Mandts røde, haarede haand.

Langs væggene sat sorte silkekjoler med nikkende hodepynter. Hist og her med en lysklætt datterlil ved siden — en av de stadig oversittende.

Enkelte puritanske sorte uldkjoler med dertil hørende vandkjæmmet haar og blankskuret ansigt trak sig ind i sig selv og gjorde sig smale for at silkekjolerne kunde faa brede sig desto mere.

Til bygdeorkestrets skrattende musik hvirvlet de dansende rundt.

Nogen par grav-alvorlige. Som utførte de en tung pligt.

Nogen muntre og hoppende. Uten anelse om takt og musik.

Og nogen kunstfærdig og omhyggelig. Med den tydelige hensigt at ta sig ut for tilskuerne.

Skriverens lille himmelblaa viskelærsbold hoppet sjæleglad rundt med den edsvorne, som forgjæves stræpte at lære sin dame langsom byvals.

Den nygifte ritmesterfrue fra Torp danset med sin unge, skaldede mand. Elegant og bymæssig.

Dyrlægen med de røde sersjantbarter og firkantede Maren Pilterud andøvet midt paa gulvet.

Skipperen fra Egge svinget lensmandens sjø-

grønne Nilla med vandliljekransen paa det stramme lyserøde haar taktfast — med sjømandsmæssige hiv og døn.

Enkelte fædre, solide og tunge, disset avsted med en trivelig sort silkekjole. Eller en ungmø, som ikke var av de efterspurte.

«Far. Dans med mig!»

Husets datter, slank og bøielig, med varme kinder og glade øine, stanset foran Mathias Corvin og la sin haand bedende paa hans arm.

Han strøk ømt over hendes korte, sorte krøller. Og rystet paa hodet.

«For gammel og stivbent, lille Kari. Dur ikke til dans mere.»

«Aajo da far.»

«De faar til, Corvin. De faar til,» sa prestefruen.

Mathias Corvin vægret sig endnu litt. Men et øieblik efter danset de ut.

Efterhaanden stanset de andre par. De blev staaende og se paa far og datter. Den ene liten og stivbent og graa. Den anden høi og myk med ungdommens varme farver. Men begge med det samme utprægede slegtsansigt.

Alle saa paa dansen. Ingen hadde lagt merke til at der var kommet nye gjester — efternølere som hadde hat lang og tung vei. En svær hvithaaret dame i sort atlask med varme blaa

øine. En elegant ung herre med lorgnet. Og bak dem en høi glatraket herre med brune øine. Og en lys ung kjæmpe, som gik og vendte haandbaken indover — og lot til at befinde sig høist uvel.

De nyankomne blev staaende i døraapningen.

«Aa herregud! Hvor smuk han er endnu,» sa den gamle dame med høi røst.

De foranstaaende snudde sig. Og gjorde plads.

Dansen stanset. De nye gjester gik bort til værten og hans datter.

«Det er mangen god dag siden vi saas, Mathias Corvin. Tak skal du ha fordi du bad os komme ikveld,» sa generalinde Mogens bevæget. Hun rystet værtens haand voldsomt.

Mathias Corvin sa slet ingenting. Han prøvde flere ganger. Men fik det bare til et lavt «velkommen til Næsby.»

«Det er min gode ven advokat Remer. Det er min søn Otar. Og dette er min pleiesøn Nils,» presenterte generalinden. «Og ham har jeg tænkt at be dig ta dig av og opdra til en bra landmand. — Og det maa *De* være behjælpelig med, kjære barn,» vendte hun sig til Anne-Karine. Og slog hende paa skulderen, saa det sang.

«Mor er altid saa haardhændt,» sa Otar undskyldende.

Han var i fuld gang med sanatoriepassiar med frøken Corvin.

«Det er netop det, hun ikke er,» svarte Anne-Karine.

Hun stod og saa interesseret fra generalinden til sin far. Og tilbake igjen.

«Du er den samme. Akkurat den samme, Mathias. Bare at du er graa. Og mere dæmpet. Ak ja. Slik farer livet med os alle,» sukket generalinden. Og saa varmt paa sin gamle ven.

Mathias Corvin stod og smilte. Rosa Mogens var ikke anderledes end Rosa Borre. Ikke en smule hadde livet dæmpet *hende*. Snarere tvertom. Hun gik like paa saken uten kruseduller. Det var saa inderlig godt og kjendt. Det var som om alle de aar var blæst væk.

«Jeg vil gjerne ta mig av din unge kjæmpe — Ro — Rosa,» sa han. Han blev rød i kinderne. Og stammet, før han kunde faa sagt hendes navn.

Saa bød han generalinden armen og førte hende bort til sofan, hvor kaptein Mandt sat.

Kaptein Mandt reiste sig og bukket. Kort og hidsig. Og mumlet at det glædet ham. Hvilket var løgn. Kaptein Mandt kunde ikke fordra fruentimmer. Soffi og Anne-Karine regnet han ikke med til racen.

Og saa forsvandt kaptein Mandt. Og kom ikke mere i generalinde Mogens's nærhet den aften.

Generalinden og Mathias Corvin blev sittende i sofan.

Hun spurte. Og hun svarte. Og Mathias Corvin sa slet ingen ting. Bare nikket. Og smilte til alle de gamle minder, som kom i generalinde Rosa Mogens's følge.

Advokat Remer var øieblikkelig blit occupperet av skriveren, som holdt ham fast ved knaphullet og halte ham med ind i kontoret for at snakke om høiesteretsdomme, saasnart advokaten hadde hilst paa værtskapet.

Nils hadde hjælpeløs styret frem i sin tantes kjølvand. Han hadde avleveret et skjævt, klodset buk for frøken Corvin og hendes far. Og befandt sig nu — uten at vite hvordan han var kommet der — ved siden av en ung pike med et svært lyst haar.

Han var sjæleglad at ingen hadde presenteret ham. Saa slap han at snakke.

Men den unge pike saa op fra sin lænestol med et par alvorlige graa øine og sa:

«Jeg er Soffi Bersin. Jeg bor her paa Næsby. Jeg er pleiedatter.»

Og Nils var pludselig ikke genert mere.

«Det er jeg ogsaa,» sa han. Og bukket.

«Er De? Tænk! Jeg trodde De var den nye Mogens paa Grim jeg,» lo Soffi skjælmsk.

Nils maatte le med.

«Ha ha! Jeg mènte, jeg er ogsaa pleiesøn. Hos tante Rosa,» forklarte han.

Saa visste de ikke mere at si. Soffi saa paa Otar, som fremdeles stod og snakket med Anne-Karine. Og Nils skottet paa skjæve ned paa Soffi.

Musiken spilte op.

«Skal vi danse?» spurte Nils. Og bukket igjen.

Det varte en stund før svaret kom.

«Jeg kan ikke danse. Jeg er lam i benene,» sa Soffi lavt og anstrengt.

Nils blev blodrød helt op i den brune lugg. Han begyndte at hale i sine handsketupper. Og saa ulykkelig ut.

«De behøver ikke at være lei, fordi De spurte om det. Jeg er ikke saa svært lei for det selv. Uten en gang imellem,» sa en klar stemme. Og en liten hvit haand krøp op og la sig paa Nils's manskjet.

«Det var kjedt likevel, at jeg skulde snakke saa domt,» sa Nils. «Jeg skal vist bo her paa Næsby en stund og lære jordbruk,» sa han for at avlede.

«Nei. Skal De?»

Soffi fik farve i kinderne.

«Ja. Tante Rosa vil det. Og da blir det nok saa,» svarte Nils erfarent.

«Det var morsomt,» sa Soffi.

Saa tidde de igjen. Og saa paa dansen. Anne-Karine svævet netop forbi med Otar.

«Han har fin styring paa hende,» sa Nils — litt misundelig.

Soffi lo.

«De er saa morsom,» sa hun.

«Nei jeg er ikke noget morsom, jeg,» svarte Nils — stø og alvorlig.

«Er ikke Anne-Karine vakker?» spurte Soffi.

«Jo,» sa Nils. Men saa idetsamme beundrende ned paa det lille straalende ansigt ved sin side.

Og det lille ansigt blev endnu mere straalende.

Der blev igjen en pause. Begge saa paa Otar og Anne-Karine.

«Kanske De vil finde onkel Mandt for mig. Jeg vil gjerne ind i det andet værelse. Jeg — blir litt træt av at se paa,» sa Soffi.

Det var med ett blit saa svært ondt, at hun ikke kunde danse. Hun vilde saa gjerne ha danset med Nils. Han saa saa stor og sterk og snil ut.

»Er det den kjukk—tykke herren, som sat her, da vi kom?» spurte Nils. «Kan ikke jeg hjælpe Dem, forresten?»

«Nei tak. Onkel Mandt pleier at bære mig,» sa Soffi fort. Hun likte ikke, at Nils skulde se hendes skrøpelighet.

Uten et ord bøiet Nils sig ned. Og da han syntes, det var flaut at løfte Soffi selv, tok han hele lænestolen. Bar den ut av nærmeste dør. Og satte den fra sig i en lun krok.

«De er vist den sterkeste mand i verden,» sa Soffi beundrende, mens Nils ordnet hendes sjal. «Men nu skal De gaa ind og danse.»

«Jeg blir heller her, jeg. Jeg liker ikke at danse, naar Otar ser paa,» sa Nils oprigtig. Han følte sig saa tryg i Soffis selskap. Hun saa ikke ut som om hun vilde gjøre nar. Og saa hadde hun sagt, han var den sterkeste i verden. Nils var ikke ufølsom for komplimenter. De vanket bare saa saare sjelden.

Otar var blit staaende hos Anne-Karine. Han kunde ikke begripe at denne vakre unge baldame var den uvørne frøken Corvin fra sanatoriet. Den smule værtindeværdighet og det hvite toilette klætte hende.

De danset ut.

Anne-Karine følte et eget behag, da hun la sin arm paa Otars. Der var en svak duft av

parfume av hans klær. Hun husket den fra sanatoriet, fra den aften de hadde danset der.

Hun likte det. Det var uvant. Ingen av de herrer hun pleiet at danse med brukte parfume. Og Otar Mogens hadde ikke for ingen ting danset sig gjennem fem Kristianiasaisoner. Han førte utmerket.

Anne-Karine kom pludselig til at tænke paa opholdet hos tante Corvinia og onkel Didrik for to aar siden. Paa al morroen. Ballerne. Paa Einar Bersin, hendes kjære gode ven, som døde.

I begyndelsen hadde hun tænkt saa meget paa ham. Det var jo hendes skyld, at han forkjølet sig paa den kanefarten, da han slængte sig bakpaa hendes slæde uten yttertøi. Fordi han ikke vilde hun skulde kjøre alene med den livlige hesten om natten.

Men nu tænkte hun sjelden paa Einar Bersin. Der kunde gaa uker, som hun slet ikke husket ham uten hvergang Soffi nævnte hans navn.

Hun saa nok, at Soffi tok sig nær av det. Men Soffi hadde jo bare hat den broren. Og ellers ingen i verden, hun.

Det var akkurat som om Soffi ikke likte, at hun moret sig. Hun hadde godt set det iaften ogsaa.

Kanske der var noget i veien med hendes karakter, siden hun kunde glemme saa let? Men

hun kunde nu ikke gjøre sig anderledes end hun var. Nu *vilde* hun more sig. Hun kunde da ikke sørge til evig tid heller.

De danset længe, Otar og Anne-Karine. De passet godt sammen. Otar var forbauset over sig selv. Det var virkelig længe siden han ikke hadde kjedet sig ved dans. Og saa at *more* sig paa et veritabelt bondebal! Det var for komisk. Han engagerte ritmesterfruen fra Torp. Og disse to representanter for hovedstadens selskapsliv følte sig med ett solidariske. De flængėt smilende og ubarmhjertig huden av hver eneste av disse «bauere», som man tilfældigvis var dumpet ned blandt.

Men en stund efter danset Otar likevel igjen med Anne-Karine.

Og Anne-Karine fandt, at Otar Mogens kunde være en overordentlig opmerksom og underholdende balkavaller.

Skjønt. Saa morsomt som advokat Remer snakket han nu ikke.

Anne-Karine gik ind i kontoret.

«Nu faar De slippe advokaten litt, skriver. Han skal danse med mig,» sa Anne-Karine.

«Den ting er visselig advokat Remer færdig med,» sa skriveren. Og holdt fast. Advokat Remer blev i almindelighet antat for ældre end han var.

Det glimtet til i advokatens øine. Tølper — den sorenskriver! Han løsnet lempelig skriverens arm. Og bukket for husets datter.

«Hvis frøkenen vil ofre en dans paa en ældre kavaller, saa — —.»

»Jeg liker godt at være sammen med gamle herrer, jeg. Jeg er saa vant til det,» svarte Anne-Karine liketil.

Advokaten smilte litt stramt. Gammel herre. Det var altsaa det, han var. Men han skulde vise, at saa rent avlægs var han nu ikke. Han *kunde* danse, advokaten. Og nu vilde han *vise*, at han kunde.

Anne-Karine tittet forbauset paa sin kavaller, da de hadde danset en gang rundt. Han danset om mulig endnu bedre end sekretær Mogens. Støere likesom. Hun følte sig saa tryg i hans arm. Hun kom igjen til at tænke paa Einar Bersin. Advokat Remer kunde vist ogsaa ha gjort en slik ting for én han var glad i — dengang han var ung altsaa.

De blev sittende sammen en stund efter dansen.

«Snak saan som paa sanatoriet,» bad Anne-Karine. «Fortæl mig alt slikt, som jeg ikke har set. Jeg er saa lei av at høre om veiret og føret. Og hvor vakkert det er her omkring Lonna. Det kan jeg se selv.»

Paul Remer lo sin lille tørre, tilfredse latter. Og et øieblik efter hadde Anne-Karine glemt dans og Otar Mogens og alt nærværende. Og fulgte med lysende øine advokaten opover Nilen — til Sfinxen og Pyramiderne — ind i Kairos trange gater med de tilslørede skjønheter bak gittervinduerne.

«Tak. Tusen tak», sa hun og rakte ham sin haand, da Otar Mogens kom og bukket for hende og hun danset væk. «Sit her. Jeg kommer igjen.»

Men da Anne-Karine kom igjen sat Mathias Corvin og snakket med advokaten om Lonnabrukets eiendomme.

Og advokaten ærgret sig i sit stille sind over at han nogensinde hadde paatat sig at avhænde dette kjedsommelige bruk. Han saa hele tiden bare et par lange, grønlige øine. Klare og kloke og lyttende.

* * *

Slæde paa slæde svinget ut av gaarden og forsvandt i Næsbyalléen. Den sidste var Grimshesten.

«Jaja. Velkommen naar De selv vil da, min kjære Nils Mogens», ropte Mathias Corvin fra trappen. «Velkommen rigtig ofte mens du er

heroppe — allesammen». Han hadde fremdeles litt vanskelig for at si Rosa.

Kaptein Mandt stod bak ham og brummet. Han syntes dyredø ikke man behøvde at trække folk til huset. Der kom sagtens nok likevel i den senere tid. De gode fredelige dager var forbi. Men kaptein Mandt var for søvnig av den megen støi og de mange toddyer til nogen kraftig protest. Han indskrænket sig til at gaa ind og knipe Anne-Karine i øret:

«Dyredø, Kari! Ingen hokuspokus med den sortøiede giraf siger jeg dig. Maa og skal du paa livs magt bruke benene, saa dans med den anden. Han er en person med dannelse, Kari. Han vet hvordan man skal opføre sig mot ældre folk. Han kan stoppe en pipe, pika mi. Passe løst. Og passe fast. Det er et ubedragelig tegn paa en ung persons dannelse, hvordan han stopper en pipe. Dyredø. Det er det. Godnat, pika mi.»

Onkel Mandts øine saa ut bare som to smaa streker i hans ildrøde ansigt. Han sank ned i en stol og lukket dem helt.

Mathias Corvin kom ind.

«Godnat far. Og tak for iaften», sa Anne-Karine. Og lot sig stryke over haaret.

«Godnat lille Kari. Og tak selv», svarte Mathias Corvin. «Apropos. Hvad synes du

om at ha den unge Mogens i huset en tid? Jeg kunde ikke godt avslaa at gjøre generalinden den tjeneste. Hun er — som du hørte — min gamle veninde og—og—og.»

Mathias Corvin rødmet og stammet. Forvirret som en ung elsker. Og meget skyldbevidst. Det var første gang han hadde tat en saa vigtig bestemmelse uten at spørre Anne-Karine og kaptein Mandt tilraads.

«Du er et deilig menneske, far», sa Anne-Karine bare. Og la hodet paa hans skulder. Derved kom hun i tanker om, at hun vilde forære far en flaske parfume. Det var avgjort bedre end gammel stram tobakslugt.

Kaptein Mandt hadde aapnet sine smaa sprækker. Han hadde hørt om den unge Mogens. Han rystet paa hodet. Nei. Nei. Næsby var ikke Næsby mere. Her gik underlige ting isvang. Mathias Corvin tok bestemmelser paa egen haand og inviterte unge personer ind i huset uten at spørre om hans, kaptein Fredrik Mandts samtykke.

Han vilde si Mathias Corvin sin mening. Dyredø. Det vilde han. Han hadde ikke solgt sin gaard og flyttet til Næsby for at leve selskapelig. Men for at ha fred og ro paa sine gamle dager. Og slippe kjøreturene hjem om natten. Og at ha et øie med, at Mathias Corvin

opdrog pikebarna ordentlig. Dyredø. Det hadde han.

Men da Mathias Corvin og kaptein Mandt sat ved en ny toddy — deres ugjenkaldelig sidste — deres natlue — da sa kaptein Mandt til sig selv, at den unge person var en honnet person, som man muligens fik glæde av. Derfor sa han ingenting om sin mening til Mathias Corvin. Bare sukket vemodig, da han hørte Anne-Karine ta trappen i tre trin op til sit værelse.

«Den som kunde være saa lebendig efter at ha rørt trommestikkerne en hel kveld, du Corvin.»

Men Mathias Corvin hørte ikke. Han var igjen fem og tyve. Og danset med Rosa Borre i hvit tarlatan med grønne sløifer.

* * *

«Sover du Soffi?»

Anne-Karine gløttet paa døren ind til Soffis værelse. Soffi var bragt tidlig op. Hun hadde alt hat en liten blund. Men var med én gang lys vaaken.

«Nei. Kom og fortæl», bad hun.

Og Anne-Karine satte sig paa sengekanten. Og fortalte. Og Soffi laa med tindrende øine og spurte.

«Nei. Nu maa vi sove», sa Anne-Karine for fjerde gang. Men de fortsatte at snakke gjennem den aapne dør, mens Anne-Karine klætte av sig.

«Du. Jeg synes han minder om Einar», sa Soffi.

«Ja. Det syntes jeg ogsaa. Saa tryg likesom. Og noget i øinene — endda de er brune», svarte Anne-Karine.

«Nei, vet du hvad! De er da saa blaa som de kan bli», lo Soffi.

«Jeg mente ikke ham», sa Anne-Karine. «Det var advokat Remer jeg tænkte paa».

«Aa. Den gamle», sa Soffi skuffet.

Anne-Karine var færdig. Hun ropte kort godnat. Hoppet i seng. Og blæste lyset ut.

Hun danset fremdeles i søvne. Men det var undertiden Einar Bersin og undertiden advokat Remer hun danset med. Og tilslut begge i en person.

Men Soffi blev liggende længe og stirre ut i luften med brændende øine — og spørre sig selv og Vor Herre om, hvad mening han hadde med at gjøre nogen saa vakre og velskapte som Anne-Karine. Og nogen til halve mennesker bare.

* * *

Nils's spaadom var gaat i opfyldelse. Peder Snilen var forduftet. Efter eget initiativ. Utvendig myk. Men indvendig rasende. Trods advokat Remers protest, var generalinden og Nils enige om ikke at forfølge saken videre. De to aar tilsjøs hadde ikke bibragt Nils nogen tilbøielighet til at være uenig med tante Rosa, naar tante Rosa bestemt ønsket en ting.

Josias husmand var sat til at ha opsyn med de andre folk. Og Halte-Lisa blev gaaende paa Grim og skure og pusse og rasle med sine nøkler.

Nils var — med sin skibskiste — installeret paa Næsby. I værelset ved siden av kaptein Mandts — paa dennes udtrykkelige forlangende. Dels fordi han fandt den unge person net. Virkelig meget net. Men ogsaa «for at jeg kan ha den fornødne opsigt med ham. Og undervise ham nat og dag», sa kaptein Mandt.

Otar Mogens var — ifølge med advokat Remer — reist tilbake til sit departement. Han hadde forbauset sin mor ved at foreslaa, at hun skulde invitere frøken Corvin med til byen, naar hun selv reiste ind igjen. Man skyldte jo at gjøre gjengjæld for al gjæstfrihet paa Næsby.

«Saa det er der, han spekulerer», sa generalinden. «Men det nytter ikke, min dreng.

Hende skal Nils ha. Hun passer desuten ikke i dit fine menageri. — Forresten, drengen har godt av den omgang. Han var minsæl næsten som et almindelig naturlig menneske heroppe. Bon. Jeg ber hende».

Men hvad generalinden ikke visste var, at det for en gangs skyld ikke var utelukkende for spekulationens skyld, at Otar vilde ha frøken Corvin til byen.

Men generalinden var nu saa uvant med at hendes søn Otar overhodet tænkte paa andet end hvad der var nyttig for hans fremtid. Eller paa hvad der var comme il faut.

Anne-Karine vilde gjerne komme. Men hun maatte sætte Nils ind i litt av hvert paa Næsby en ukes tid, mente hun.

Og generalinden reiste alene.

Nils og Anne-Karine trasket omkring. I fjøs og stald og laave.

Nils generte sig vældig for frøken Corvin. Han hadde den dypeste respekt for hendes viden. Og til alt, hvad hun forklarte, svarte han ufravigelig:

«Begripeligvis. All right. Forstaar», og prøvet at se saa intelligent ut som mulig. Selvom han ikke begrep et ord.

Han hadde svart som vanlig, da Anne-Karine skulde undervise ham i at lægge sælerne paa

parhestene. Nils skjønte det selvfølgelig øieblikkelig.

«Værsgo prøv da. Siden De skjønner det med én gang. Det er ikke saa let som det ser ut til», sa Anne-Karine.

Hun hadde fuldstændig paa det rene hvordan det forholdt sig med Nils's usedvanlig rappe nemme.

Nils prøvde. Med én hest bare.

Av med sælen. Og om igjen.

Anne-Karine stod og lo. Men da sælen for anden gang blev spændt galt blev det hende formeget.

«Nei. Du lyt itte strupe mærra, hell», brast hun forarget ut. Hun glemte rent, at det ikke var en av folkene hun snakket til.

Nils blev staaende og maape. Men saa slog han op en stor og befriende latter. Som rev Anne-Karine med. Hun satte sig ned midt i sæletøiet. Og skoggerlo.

Bare de saa paa hverandre maatte de begynde paany.

Al generthet var pludselig som strøken av Nils.

«Jeg synes vi skulde være dus, jeg Nils», var det første Anne-Karine sa. «Og saa behøver du ikke at staa og late som om du skjønner

alt hvad jeg sier. Du lærer ikke et gran paa den maaten».

Og Nils gik bort og gav Anne-Karine et trofast og kraftig haandslag:

«Jeg vil gjerne være venner med dig, jeg Kari. Du er saa real», sa han trohjertig.

Anne-Karine saa paa den svære tatoverte haand, som var næsten likesaa bred som den var lang. Og med kortest mulige negler. Og den haanden syntes Soffi var pen!

«Hvad er det du har malt paa haanden din?» spurte hun.

«Navnet mit».

«Den anden da?»

«Det er — det er datter til mægleren i Plymouth — begripeligvis», sa Nils. Saa flot som han var istand til.

«Ser hun slik ut, hun?» lo Anne-Karine.

«Ha-ha. Ja er ikke du en børste til at være morsom?» sa Nils beundrende.

«Naa faar du til igjen da», sa Anne-Karine strengt.

Og da Nils dennegang ikke generte sig for at spørre, var snart paasælingen iorden.

«Ser du. Det nytter ikke at blaase sig op og være vigtig hvis du vil lære noget», sa hans læremester advarende, da de gik ind.

Det gav et lite stik i Soffi, da hun hørte

hvor gode venner Nils og Anne-Karine var blit. Hun var blit saa vant til at Nils tilhørte hende, naar han var inde.

Han pleiet at gaa like bort og sætte sig ved Soffis side. Og fortælle alle dagens glæder og gjenvordigheter. Der følte han sig snart hjemme. Han visste saa vel, at Soffi beundret ham. Selvom hun skjændte for hans værste uttryk fra «Prøven» — og for hans skraa, sa hendes straalende øine, at Nils igrunden var en ganske særdeles vellykket ung mand. Nils generte sig aldrig for Soffi. Til hende gik han med løse knapper. Og med vanskelige ord.

Nils saa op til Mathias Corvin som til et høiere væsen. Bare han spurte om noget, satte Nils maten i halsen og svarte galt.

Med sin hidsige smaabandende lærer, kaptein Mandt følte han sig mere paa like fot. Kaptein Mandt mindet litt — baade om Styrmand Hauan og kaptein Svaland. Han virket hjemlig.

«Det er mit kald, Corvin. Dyredø er det ikke mit egentlige kald at opdra ungdommen», pustet Kaptein Mandt tilfreds — og strøk sig over hodet med sit prikkede lommetørklæ. «Den unge person gjør fremskridt. Vi faar glæde av ham, Corvin. Smokt væsen. Dyredø. Overmaade smokt væsen.»

Men det var saa rart med det, at naar Nils

kom ut fra sin undervisning i kaptein Mandts «hule», hvor støvet laa tykt paa alle snurrepiperier — eftersom kaptein Mandt paa det strengeste forbød «fruentimrene at konfundere hans papirer» — saa var Nils mere forvirret end da undervisningen begyndte. Naar kaptein Mandt hadde buldret og pekt og forklaret og fraadset i sit «desaarsag» og «desformedelst» i to stive timer, fløt superfosfat og chilisalpeter og hestegjødsel om i Nils's hode som en eneste labskaus.

Hvorimot Mathias Corvins lavmælte, sparsomme raad satte sig spikende fast i hans hjerne for alle tider.

Kaptein Mandt var uhyre misfornøiet med Anne-Karines Kristianiatur.

«Vor Herre bevare os for dig, naar du kommer hjem efter at ha været i hus med det forfærdelige fruentimmer, Kari. Var det ikke ilde nok med dig, da du kom fra din tante Corvinia — endda Didrik var da et mandfolk og en nogenlunde fornuftig person», sa han forarget.

Han sat tilbakelænet i sofan. Og sprikte med benene. Og hyllet sig tættere og tættere i sin tobakssky.

Anne-Karine gik bort og forsøkte at sætte sig paa Onkel Mandts knæ — en særdeles vanskelig manøvre — som forresten altid hadde

den følge, at onkel Mandt øieblikkelig blev formildet. Hvor krigersk han end var stemt.

«Du vil da gjerne jeg skal more mig. Og gjøre lykke. Og danse. Og gaa i teatret. Og saant. Onkel Mandt?» sa hun indsmigrende.

«Jaja, Kari. Gaa og dans, pika mi», brummet onkel Mandt — og dampet løs. «Mor dig, pika mi. Find bare ikke paa at forlove dig. Mandfolk skal jeg si dig — de er —»

«Kanske likesaa ilde som «fruentimmer», onkel Mandt», lo Anne-Karine.

Kaptein Mandt gryntet.

«Aa-nei. Aa-nei. Pika mi. Den gaar ikke. Men —», han tok pludselig pipen av munden og stirret rasende paa Anne-Karine. «Jeg sier dyredø bare det, Kari, at skal du paa liv og død følge dit intrikate kjøns slette eksempel og forlove dig — saa ta en som vi kjender. Den unge person er ikke ilde. Jeg sier ikke mere. Men vogt dig, Kari, for den slyngplante av et mandfolk. Den lugtepotte. Den snobbete diplomat.»

«Du er saa dom. Saa dom. Saa dom. Kjære gamle onkel Mandt», sa Anne-Karine. Og drog ham i øret.

Hun gled ned av hans knæ. Og gik ovenpaa for at efterse det tøi, som skulde med til Kristianiaturen.

* * *

De sat ved det runde dagligstubord under hængelampen — Anne-Karine og generalinden.

Generalinden sat tilbakelænet — med stangbrillerne paa. Og holdt avisen op for sig. Hun ledsaget læsningen med høilydte kritiske bemerkninger.

Anne-Karine sat lænet med albuerne paa bordet og sin avis flatt utbredt. Men hendes øine spadserte meget ofte ind i Otars røkeværelse, hvor denne unge herre drev den uopslitelige bridge med begge komtesserne og advokat Remer.

Det var søndag eftermiddag.

Anne-Karine var kommet aftenen før. Generalinden vilde gjerne ha gjort den første dag morsommere for hende. Men det traf sig saa uheldig, at komtesserne pligtskyldigst meldte sig til avsked hos tante Rosa den dag. Og tante Rosa maatte likeledes pligtskyldigst si, at de var velkommen.

Og da — som generalinden sa — den eneste form for omgang nu var bridge og langsomvals, av hvilken alder end selskapet var, saa blev det altsaa bridge. Tiltrods for advokat Remers ivrige protest.

Advokaten sat slik at han kunde se ind i dagligstuen. Han spilte distræt. Og fik skjænd av sin makker — den yngste og spidseste komtesse.

Men det traf sig saa, at hvergang advokatens brune øine slap kortene og kom paa vildspor, dukket Anne-Karines grønne lynsnart ned i avisen. Var advokatens øine, hvor de ifølge bridgen burde være — tittet Anne-Karine i røkeværelset.

Generalinden la avisen ned. Løsnet først den ene brillestang — saa den anden. La brillerne omhyggelig sammen. Og puttet dem ned i det sorte slitte skindfuteral.

«Nu vil jeg minsæl prøve at faa ut av hende, hvad hun synes om Nils», sa hun.

Anne-Karine brast i latter.

«Nils liker jeg rigtig godt», sa hun.

«Du gjætter mine tanker, barn. Jeg tænkte just paa Nils», sa generalinden overrasket.

«Ja. Jeg er noksaa flink til at gjætte folks tanker. Sommetider», lo Anne-Karine.

Videre kom ikke generalinden i sin eksamination.

Piken meldte, at der var serveret. Og saa gik man tilbords.

«Naa, frøken Corvin. Sekretær Mogens var vel en utmerket cicerone til maleriutstillingen iformiddag?» spurte advokaten. «Han skal jo forstaa sig særdeles vel paa kunst — i enhver form.»

«Spør top- — — — komtesserne. Det var dem sekretær Mogens var cicerone for», snøftet Anne-Karine. Og satte næsen i sky. «Jeg gik for mig selv hele tiden.»

Advokat Remers øine blev uhyre venlige.

«Det var fordi sekretær Mogens mente, De kunde klare Dem bedre paa egen haand — De som er — indfødt. Utelukkende derfor», smilte han.

Otar Mogens blev rød. Han kjendte litt til advokatens venlige øine.

«Komtesserne maler jo selv», forklarte han undskyldende til Anne-Karine. Han var sig bevisst, at han hadde forsømt hende. «Desuten lot det til, at frøkenen foretrak at være uavhængig av os — og dyrke sin egen smag.»

«Ja. Jeg liker saanne billeder, som jeg kan skjønne hvad er, uten at jeg behøver at gaa ind i et andet værelse — eller knipe øinene helt sammen», sa Anne-Karine krigersk. «Forresten» — hun vendte sig til advokat Remer — «var der nogen morsomme et sted. Først saa det ut, som om der krøp kulørte mark nedover alle billederne. Men naar man saa længe paa dem, blev det mennesker og huser og trær. Det var spændende. Det var akkurat som «Hvor er haren?» bakpaa familiejournalen.»

Otar smilte overbærende — til komtesserne.

Det flammet op i Anne-Karines ansigt.

«Forresten hadde jeg det svært hyggelig. Jeg gik bort og snakket med den gamle damen, som hilste paa Dem — og som De lot som om De ikke saa», svarte hun. Og saa fast paa sit offer.

Advokat Remer trak paa munden. Og nikket umerkelig til Anne-Karine. Advokaten kjendte Otars evne til ikke at se bekjendtskaper, som ikke tilhørte the upper ten — medmindre han møtte dem i ubefærdede bakgater. Og i ubefærdede bakgater gik Otar Mogens aldrig.

Otar Mogens saa advokatens smil.

«Jeg tror neppe selv De, advokat, — vilde være henrykt, hvis De hadde en tante som tante Anna. Hun har en evne til at dukke op paa de ubeleiligste tider og steder — i sin rædselsfulde reformdragt.»

Advokaten maatte i sit stille sind gi Otar medhold. Tante Anna v a r forfærdelig. Men Otar hadde saa mange andre samvittighetssynder i den retning. Han hadde godt av at faa en dukkert. Og h i l s e paa sin tante kunde han sagtens ha gjort.

Generalinden bemerket, at kusine Anna var minsæl et eiegodt menneske. Hun hadde været saa snil mot Otar, da han var gut.

Otar svarte temmelig hvasst.

Komtesserne sat med de lyse øienbryn optrukne. Og saa ned i sine tallerkener. Og advokaten snakket ivrig med Anne-Karine om malerier.

«Det er ikke faa maaltider, den dreng har ødelagt for mig. Gu er det ikke nei», sukket generalinden høilydt.

Man reiste sig temmelig bratt fra bordet.

Advokaten erklærte sig incapabel til at fortsætte bridgen. Otar og komtesserne — hvorav den ene malte blomster paa silke og fløiel og den anden tok diminutive akvarelskisser av slotte og kirker — kastet sig over kunsten.

Generalinden fik sine briller paa. Og sit hækletøi frem. Og tællet høit. En to tre — stav. En to tre fire — stav.

Advokat Remer snakket politik med Anne-Karine. En politik, som var stik motsat den, der var at høre paa Næsby. Og Anne-Karine syntes politik var en underlig ting. Naar far og onkel Mandt snakket, var det saa soleklart, at det var det eneste rette at ha konge. Og kongen og de som holdt med ham gjorde aldrig noget galt. Og alle de andre var rabulister og samfundsfordærvere.

Men naar nu advokaten forklarte tingen var det likesaa indlysende at det var de andre

som hadde ret. Og at republik var det eneste retfærdige og fornuftige.

Men èn ting visste da ialfald Anne-Karine. At en konge var en langt interessantere person end en president, som ikke var det gran fornemmere end hende selv.

Da advokat Remer gik, hadde han inviteret familien med i teatret dagen derpaa. Og han hadde lovet at gaa med frøken Corvin i stortinget en dag.

Generalinden gik i spisestuen og pakket bort sølvknivene.

Otar gik paa sit værelse og fløitet sagte, mens han gjorde sit omhyggelige aften-negletoilette. Det var dumt, at han hadde negligeret frøken Corvin. Hun lot sig ikke spille paa næsen, den smaa. Han likte det forresten. Det var tegn paa race. Næsby var sikkert værd sine par hundrede tusen — Otar Mogens smilte tilfreds, mens han ihærdig polerte sin lange rosenrøde lillefingernegl.

Anne-Karine sat paa sengekanten i sin lange hvite natkjole — med sit hvite chiffonsjal slynget om hodet — og studerte sit eget ydre i sit haandspeil.

«Jeg burde ha hat sorte øine. De Kairodamerne hadde sorte øine», tænkte hun —

«forresten vil jeg kjøpe mig en lys silkebluse til teatret imorgen.»

Saa satte hun sig i sin seng og skrev til Soffi. Tilslut stod der:

«Sig onkel Mandt, at han ikke behøver at være ræd for «giraffen». Han tror selv han er fornem over al maate. Men han er simpel indvendig. Og slem mot sin mor. Jeg liker ikke unge herrer. Bare gamle. Og saa Nils.»

* * *

Stolsæterne klapret. Konfektposerne og silkeskjørterne raslet. Der var hvisken og dæmpet latter. Og smil og nik til bekjendte, man hadde opdaget i kikkerten.

Over en av de første bænker i orkesterplads svævet generalinde Mogens's kniplingssløife. Ved siden av hende sat advokat Remer — halvt vendt bakover mot Anne-Karine og Otar.

Anne-Karine snudde sig ugenert til alle kanter. Stirret paa takmalerierne. Tittet op i logeraderne. Og spurte om navnet paa alle de damer, hun syntes var pene.

Otar var en smule genert. Man behøvde da ikke netop at avertere, at det var første gang man var der.

Men saa tok hun sig saa brilliant ut iaften

i den lyse dragt. Otar Mogens maatte flere ganger se paa hende.

Han la ogsaa med tilfredshet merke til, at der var flere herrekikkerter rettet mot hendes kjække kortklippede hode.

Musikken begyndte.

Publikum faldt tilro.

Anne-Karine opdaget, at der var kommet flere personer i kongelogen. Hun saa spørgende paa Otar. Han nikket. Anne-Karine nappet hans kikkert. Og la den ikke ned, før tæppet gik op. Da dunket hun advokat Remer i ryggen:

«Jeg holder likevel paa kongedømme, advokat,» sa hun bestemt.

«Det kommer mig ikke overraskende — unge dame,» smilte advokat Remer.

Anne-Karines eneste teatererfaring var privatkomedien dernede hos tante Corvinia. Hun bøiet sig av iver helt frem og la sin haand paa advokatens skulder.

Advokat Remer sat ganske stille. Han vilde ikke for alt i verden røre paa sig og skræmme den slanke brune haand væk. Han bare dreiet hodet litt, saa han fik et glimt av Anne-Karines ansigt.

«Et tu me file Brute,» mumlet han smilende.

Generalinden ved hans side hadde akkurat

det samme uttryk. Og bortover alle rækkerne sat damerne betat og strakte hals i aandeløs tilbedelse av den unge skuespillers elegante skikkelse. De saa bare ham.

I mellemakten foreslog advokaten Anne-Karine at gaa ut. Otar gik for at hilse paa nogen av sine. Og generalinden blev sittende.

«Saa skal jeg vise Dem foyeren,» sa advokat Remer, idet de gik ut.

«Hvem er det?» spurte Anne-Karine.

«Hvem?» Advokaten smilte. «Jo. Det er en som man pleier at hilse paa saan i mellemakten det,» svarte han.

Anne-Karine trak advokaten snart hit snart dit. Her var en pen dame, som skulde beundres paa nærest mulig hold. Der var en statue, som skulde kritiseres paa det ubarmhjertigste.

Advokaten hilste hjertelig paa en meget pen dame med lyst, brusende haar.

«Det er en av mine ungdomsveninder — fru Jutte Dyre. Er hun ikke vakker?» spurte han.

Anne-Karine stirret paa hende:

«Er hun gift?»

«Nei. Hun er skilt fra sin mand. Saa hun er ledig nu,» svarte advokaten.

«Hun er ikke det gran pen — efter min smak,» erklærte Anne-Karine kort. «Kom. La os finde ham, De skulde vise mig. Ham paa F.—»

«Naa. Foyeren. — Ja, det er ham her.»

Advokaten viste med haanden rundt væggene. Og forklarte, «hvem» foyeren egentlig var.

«Jeg trodde det var en mand jeg,» svarte Anne-Karine rolig. «Det var heldig, jeg ikke sa det til Otar Mogens,» tænkte hun ved sig selv.

Hun stod og skottet bort paa fru Jutte Dyres lyse hode.

«Synes De, det er pent med perler i ørene?» vendte hun sig pludselig til sin ledsager.

«Det er det vist,» svarte advokat Remer uskyldig. Han hadde ikke anelse om, at hans veninde hadde baaret denne prydelse.

I det samme passerte en sortsmusket, smal herre.

«Nu? Hører De ogsaa til den faste menighet?» spurte Paul Remer skjælmsk.

«Nei. Jeg er her da sagtens i embeds medfør. Jeg sværmer ellers ikke for cirkus,» svarte den sorte skarpt — og gik videre.

«Hvad mente han? Kalder han dette deilige stykket for cirkus? Hvad var han for en?» spurte Anne-Karine forarget.

«Jo. Han var avisreferent», sa advokaten. Og det var en fordringsfuld race. De forlangte, at teatret skulde spille literære stykker. Men literære stykker brydde publikum sig ikke om at se.

«Graatestykker? Ibsen og saant?» spurte Anne-Karine.

«Netop frøken.»

«Ja men. Jeg liker de stykkerne godt. Ja, jeg har bare læst dem altsaa. Men man faar saa meget at gaa og spekulere paa, naar man gaar lange turer i mørkningen — av de stykkerne. — Men der er naturligvis meget tøv i dem ogsaa.»

«Ja. Meget tøv. Naturligvis,» medgav advokat Remer.

Med den faste brune arm i sin og det ivrige unge ansigt vendt mot sit, vilde advokat Remer i aften ha svoret paa, at selveste Schweigaard var det rene pølsevæv — hvis det var blit forlangt av ham.

Det ringte.

Publikum gik ind til sine pladser.

Advokaten lænet sig godt tilbake. I haab om, at Anne-Karine igjen skulde lægge haanden paa hans skulder.

Men Anne-Karine hadde nu faat tak i stolkanten. Hun levet bare paa scenen.

Stykket skred frem.

Den store scene kom.

Hun svævet frem — omslynget av *hans* arm. Valsens kjælne toner smøg sig om dem. Langsomt gled de rundt hinanden. Øie i øie.

Musiken stanset.

De to deroppe fortsatte.

Hun flyttet sirlig de høihælede sko. Og lænet sig tilbake — med hans støttende haand om sin nakke.

Han gled langsomt og besnærende rundt hende — i høie blanke støvler — og den kokette uniform — altid med sine øine i hendes. Han likesom førte hende med sit blik.

Der var dødsstille i teatret.

«Anne-Karine hørte et suk fra sin sidemand — en dame av sæsonens sidste høst — endnu yngre end hende selv. Hun maatte se paa hende. Og fra hende til den næste. Og saa bortover hele bænken. Alle bænkene. Hun kunde ikke faa sine øine fra alle disse ansigter. Ufærdige ungpikeansigter. Frueansigter. Glatte, fete, vel konserverede. Uttryksfulde — med de første rynker om øine og mund. Gammeldame-ansigter. Runde, dobbelthagede, velvillige. Smaa, furete, gulhvite. Og alle slukte de *ham* med skinnende øine langt utav hodet. Med aapen mund. Og ganske tomme i ansigtet. De ældste sat og vugget med hoderne og et fraværende smil. De tænkte paa et par elegante danseben fra *sin* ungdom.

Herrerne sat med nærgaaende kikkerter og lorgnetter paa *hende*. Og et skjønnersmil i mundviken.

«Herregud. Hvor de dog er smukke,» skar pludselig generalinde Mogens's stemme gjennem stilheten. Hun nikket rørt hen for sig.

De omsittende dreiet hoderne. De fleste lo. Et par var forarget. Til de første hørte Anne-Karine og Remer. Til de sidste Otar.

Generalinden selv sat uberørt. Hun var som vanlig i den uskyldigste uvidenhet om at ha git sine tanker luft.

* * *

Bakefter blev stykket drøftet paa restauranten.

Anne-Karine erklærte kort og godt, at det var nok heldig, det gik som det gjorde, at han fik alle pengene hendes. For hvad skulde de ellers ha hat at leve av?

«Han var fin og elegant som en engelsk hunter. Men spænd en slik for plogen og sæt ham til at gjøre nytte — saa skal de ha tak!» sa den praktiske unge dame.

Anne-Karine spurte om alt. Undersøkte alt paa det grundigste. Vilde vite navnet paa alle som kom.

Og generalinden og advokaten gav utrættelig besked.

«Dere behøver ikke at fortælle mig, hvem som er gifte. Det kan jeg se selv. Det er

dem, som ikke snakker sammen. Bare spiser,» erklærte hun.

«Det har du minsæl ret i, barn. Det erindrer jeg godt fra salig Mogens's tid. Ak ja. Hvor den mand kunde spise,» sukket generalinden i kjærlig ihukommelse.

«Hvem er de to som ser ut som cigaretbilleder? Og som skriker, naar de snakker?» spurte Anne-Karine. «Og den manden som ser flau ut?»

Otar nikket bifaldende og gav besked. Det var netop ulykkelige løitnant Melborn med begge sine gjæs.

Nei. Dum var hun ikke, den smaa. Dem hadde hun altsaa øieblikkelig tat paa kornet.

Men da der kom artiskokker — og Anne-Karine høilig forbauset spurte om den kaktusen skulde spises — netop da et par av Otars bekjendte passerte deres bord, rødmet Otar fortrydelig. Han skyndte sig bort til de ankomne. Og fortalte med et skuldertræk, at det var en liten landsens uskyldighet, man var ute for at more. Forresten av den allerbedste familie — en Corvin fra Næsby.

Men da Otar kom tilbake var hans væsen mot den landsens uskyldighet præget av en sjelden hjertelighet.

Kaptein Dalmann — kvindeskjønneren par

excellence — hadde erklæret, at donnerwetter var den dame pragtfuld. Det var race. Det var reisning. Kaptein Dalmann hadde bedt om at maatte faa avlægge visit og bli forestillet.

Otar skyndte sig at ta pladsen ved Anne-Karines side paa hjemveien. Og advokat Remer hadde ikke andet at gjøre end at ta generalinden paa slæp. Han var nervøs. Og gik idelig og ropte, at de to der foran maatte ikke gaa saa fort — av hensyn til generalinden.

Anne-Karine spurte Otar om fru Jutte Dyre.

Otar trak paa skuldrene. Fru Dyres rygte var ikke ganske uklanderlig. Det vil si — ingen visste noget bestemt. Men hun var løpet fra sin mand for en andens skyld. Og nu vilde denne anden ikke ha hende. Hun levet av at gi musiktimer.

Advokat Remer sa farvel ved porten. Han lovet at hente frøken Corvin en av de nærmeste dage — og gaa med hende i stortinget.

Frøken Corvin hilste stivt. Gav ikke advokat Remer haanden. Sa bare ganske kjølig: tak for iaften.

Advokat Remer blev gaaende ganske forbløffet og tænke paa et par sinte grønne øine. Og en brun kind mod en graaverks-pelskrave.

De blev sittende oppe en stund hos generalinden.

Generalinden selv nød sin aftenknepkake. For maven blev litt uregjerlig med aarene. Gu gjorde den saa ja.

Anne-Karine læste brev fra Soffi. Brev med paaskrift fra allesammen. Fars fine skraa skrift — med formaning om ikke at gaa for tyndklætt. Onkel Mandts knudrede, uregelmæssige kraketær — med underretning om den unge persons kolossale fremskridt under hans dygtige veiledning. Og tilslut en «hjertelig hilsen» med Nils's store skjønskrift.

«Jeg er sikker paa Nils har tygget paa pennen og spekulert mindst et kvarter, før han fandt paa de to ordene,» lo Anne-Karine.

Otar gik op og ned paa gulvet. Og svinget langsomt med lorgnetten.

Han var i bløt stemning. En ganske liten smule forelsket. Og villig til at gjøre ofre.

Han inviterte sin mor og frøken Corvin til at gaa med paa musikforeningens koncert lørdag. De koncerter gik Otar Mogens paa. Ikke for musikkens skyld. Den var han helst foruten. Men fordi «kredsen» gik der.

«Nei mange tak,» sa Anne-Karine og saa op fra sit brev. «Jeg vil helst slippe. Jeg var paa koncerter med tante Corvinia. Jeg liker ikke musik paa den maaten.»

Otar saa spørgende — og en smule støtt paa hende.

«Ja. Jeg mener, at alle sitter stive og pyntet og glor hverandre i nakken. Og lyset stikker i øinene. Og det smelder og klapper, hvergang man netop er begyndt at glemme menneskene. — Men dere to maa endelig gaa likevel,» la hun til — og lo litt ondskapsfuldt. Hun visste saa vel, at Otar Mogens ikke med sin gode vilje gik med sin mor alene i større forsamlinger.

Generalinden betakket sig ogsaa.

«Hvordan ønsker saa frøkenen at høre musik?» spurte Otar skarpt.

«Jo. Musik, det er saan som naar far spiller. Og der bare er lys fra ovnen. Og onkel Mandt folder hænderne og tier stille — som om han var i kirken. Og Soffi og jeg gjemmer os i hver vor lænestol. Da kommer alle billederne.»

«Billederne?» spurte Otar Mogens forbauset.

Men generalinden nikket hen for sig.

«Der talte Mathias Corvin,» mumlet hun.

«Ja. Billederne i musikken vel. Ser ikke De billeder, naar De hører musik? Naar far spiller Bethoven for eksempel — saa synes jeg det er, som dengang djævelen tok Kristus med sig op paa et høit bjerg og viste ham alle verdens herligheter. Jeg ser saa meget vakkert. Musik blir altid billeder for mig,» sa Anne-

Karine. «Derfor heter undertiden stykkerne gale ting. For man ser noget andet.»

Nei. Otar Mogens saa ingen billeder. Han begyndte at snakke om teknik og færdighet.

«Jeg bryr mig ikke det gran om enten de er flinke til at trave op og ned og kvidre med fingrene. Musikken sitter slet ikke i fingrene. Den sitter dypt inde i menneskene. Og sommetider i øinene.»

Otar forstod ikke et ord. Men han forstod, at det ivrige ansigt med de lysende øine var ualmindelig vakkert.

Naar hun bare ikke hadde saamange rare meninger. Og bare ikke *sa* alt hvad hun mente. Naa ja. Den slags fik man vænne hende av med — senere. Det faldt ikke Otar Mogens ind at tvile paa, at der kom noget «senere» for ham og arvingen til Næsby gaard og kaptein Mandts formue — saafremt sekretær Mogens bestemte sig for den ting.

Han var forresten en smule krænket. Naar han var saa elskværdig at ville ha hende med paa koncert, burde hun sætte pris paa det.

Da han var gaat, sa Anne-Karine:

«Han blev vist vond. Det var dumt av ham. Det vilde være blit meget kjedeligere for ham at ha mig med, naar jeg ikke hadde lyst.»

Men generalinden slugte aftenavisens føljeton. Hun hørte ingenting av verden utenom.

* * *

Næste formiddag møtte Otar Mogens kaptein Dalmann i porten, da han kom hjem.

Om kapteinen ikke vilde gaa med op igjen?

Nei tak. Kapteinen hadde absolut ikke tid. Det lot til at kapteinens begeistring for frøken Corvin var kjølnet betydelig.

«Hvad har De nu serveret Dalmann for elskværdigheter, frøken Corvin? Han formelig flygtet jo fra huset?« spurte Otar spændt, da han kom ind. Han vilde ikke ta sig særlig nær av om Anne-Karine hadde røflet kapteinen litt. Dalmann var en paagaaende fyr — som egentlig ikke hørte til kredsen.

«Jeg vet ikke, jeg», svarte Anne-Karine uskyldig. Hun sat og gynget, saa stolen stod paa de ytterste spidser av meierne. «Han sat en stund. Og saa gik han. — Jeg kan godt fortælle, hvad vi snakket om», sa hun med et skøieragtig glimt i øienkroken.

«Først sa han, hvem han var. Og at han hadde set mig igaaraftes — og ønsket saa meget at lære mig at kjende. Og saa sa jeg, at det

var dumt generalinden ikke var hjemme. Saa sa han, at han brydde sig ikke om at træffe hende. Han var kommet for at træffe mig. Saa sa jeg, at det var ikke videre høflig mot generalinden.

Saa sa han ingenting. Han sat og trillet øinene rundt i hodet. Og brættet bartene op-over. Og saa begyndte han at glo. Akkuret som en fotograf. Jeg ventet bare han skulde komme med to pekefingre og si «en liten smule mere tilhøire — og saa rigtig venlig, tak.»

Otar maatte smile. Kaptein Dalmanns form for omgang med damer var kurtise — av den mest øiensynlige.

Anne-Karine lo ogsaa.

«Da han hadde stirret tilstrækkelig længe, la han hodet paa skakke akkurat som den gamle gule duehannen hjemme paa Næsby. Og saa sa han:

«Frøkenen minder mig om østens fortryllende kvinder. Frøkenen har japanske øine.»

Mine øine er ikke det gran skjæve. Jeg vet godt, hvordan jeg selv ser ut. Og desuten er det bare simple herrer som snakker til damerne om hvordan de er skapt. Det har far sagt. Derfor satte jeg mig til at stirre paa ham likesaa længe — og vel saa det. Jeg er ikke sikker paa, om han syntes det var morsomt. Og saa la jeg ogsaa hodet paa skakke. Og saa sa jeg:

«Kapteinen minder mig om min gamle onkel. Han har skjæv næse.»

Otar saa forfærdet ut:

«Men Dalmanns næse er jo netop hans stolthet. Den er jo slet ikke skjæv.»

«Nei naturligvis. Men det er altsaa mine øine heller ikke.

Ja. Saa sa vi ikke stort mere. Og saa gik han ganske av sig selv. Det var ikke min skyld», sa Anne-Karine uskyldig. Men der sat en stor skøier i hvert av hendes øine.

Otar tænkte ikke med særlig henrykkelse paa Kaptein Dalmanns næste uttalelser om Anne-Karine. Men han var igrunden særdeles tilfreds med sin utvalgte. Dalmann hadde godt av at se at han ikke var uimotstaaelig.

Frøken Corvin kunde være forfærdelig. Men igrunden var han imponeret av hendes mot til at være hensynsløs.

Otar bøiet sig pludselig ned og kysset Anne-Karines haand. Til like stor forbauselse for sig selv som for Anne-Karine.

Heldigvis kom generalinden i det samme, saa situationen ikke blev pinlig.

Otar Mogens gik ind til sig selv. Og Anne-Karine blev sittende og se paa sin haand. Og kom omsider til et resultat.

«Det er formodentlig — comme il faut»,

smilte hun. «Dalmann er nok ikke videre fin, siden Otar Mogens blev begeistret over mig for dette.»

Om eftermiddagen gik der brev til Næsby. Med anmodning om flere penger. «For jeg maatte kjøpe noget til mine ører. Og det var dyrt.»

Hvilket foranlediget onkel Mandt til at holde foredrag om de skarns trækfulde huser i hovedstaden, som skaffet folk baade øreverk og andre viderværdigheter. Han hadde i sin tid faat det i jækslerne. Dyredø hadde han saa.

* * *

Folkets kaarne sat trygt paa sine røde plüsches puter og røgtet det hverv, som Vor Herre og deres vælgere hadde git dem.

Presidenten stod nærsynt bøiet over sit grønne bord og lette i nogen papirer.

Damelogen var fuld av interesserte venstrefruer. Galleriet var ikke videre godt besat. Det var bare et ganske likegyldig spørsmaal, som var oppe.

En langhaaret representant snakket stilfærdig op av et papir om en veistump i sin hjembygd. Den var nu han valgt paa.

Han hadde en liten — saare liten — lyttende menighet rundt sig. Han talte lavt, saa stenograferne hadde flyttet sig helt bort til ham. Deres blyanter gjorde smaa lette hop paa papiret — uten at de næsten rørte haanden.

Den stilfærdige representant gjentok i et væk: jeg mener det, hr. president. Og: jeg tror det, hr. president. Og kjørte frem og tilbake med de samme argumenter i litt forskjellige ordelag. Han snakket hele tiden taalmodig til hr. presidentens bøiede hode med haarkransen i nakken.

Rundt om i salen stod grupper paa to og tre og snakket bynyt. De som sat paa sine pladser gjorde notater, læste aviser, skjøttet sin korrespondance. Eller klødde sig aandsfraværende i hodet med sine papirkniver. Og bestred andre toilettevanskeligheter.

Ingen brydde sig det gran om den stilfærdige taler med veistumpen.

«Det er synd at si, de er høflige mot hverandre. De kunde da gjerne late som om de hørte efter. Det gjør de da ialfald i kirken», sa Anne-Karine, som sat paa galleriet med advokat Remer. «Forresten er det jo rimelig, de ikke skjønner sig paa den veien. De kan jo ikke ha greie paa det, hvis de ikke netop er kjendt i den bygden».

Anne-Karine hadde forlangt at sitte «saa nær gamle Dæli'n som mulig».

Gamle Dæli'n var nabo til Næsby og hendes specielle ven.

Hun bestræpte sig nu forgjæves for at hypnotisere ham med sit blik. For at faa ham til at se op.

Men gamle Dæli'n, folkets kaarne, sat og glattet med neglerne de tynde graa haarstraa, som var lagt omhyggelig tversover den blanke isse. Hans smaa øine var lukket. Gamle Dæli'n hadde sig en fredelig stund.

Anne-Karine fik travelt nede i fanget hos sine pakker. En bitte liten haard papirkule faldt pludselig ned midt paa Dæli'ns runde skolt.

Dæli'n trodde det var en vækket vinterflue. Og strøk den væk med haanden.

En til.

Dæli'n saa op i taket.

«Han tror vist det er manna fra himmelen, Dæli'n», sa Anne-Karine. «Men jeg sigter bra likevel.»

«Hvad er det De gjør?» spurte advokat Remer, som hadde fulgt veien og den stilfærdige.

«Vækker Dæli'n», sa Anne-Karine — med den tykkeste «l» hun kunde præstere.

«Har De ikke engang respekt for «blomsten av folkets sønner», De?» lo advokaten.

«Tænk, jeg synes ikke de ligner blomster — noget videre», sa Anne-Karine. «Det er da forresten nogen av dem, som er pene.»

Gamle Dæli'n hadde endelig fundet paa at se op til galleriet. Anne-Karine nikket og vinket.

Hun blev opdaget av en anden representant. Som igjen gjorde sin sidemand opmerksom. De lo begge op mot hende.

Gamle Dæli'n saa længe. Endelig gik der et bredt smil over hans ansigt. Jo, saa sandelig var det ikke Næsbyfrøkna.

Han reiste sig og ruslet ut — liten og graaskjægget og skjævbent.

«De kan sitte her, De advokat. For De har ingen morro av det, som Dæli'n og jeg skal snakke om. Og det er bare kjedelig for os ogsaa at ha en, som vi for høflighets skyld maa snakke litt med om andre ting», sa Anne-Karine elskværdig.

«Jeg er saa enig med Dem, frøken. Det er bare litt uvant at høre det sagt saa bent frem», knegget advokaten. «Men De kan godt sitte en stund endnu. Det er mange trapper op for en gammel mand.»

«Ja. Han er ingen traver, Dæli'n», sa Anne-Karine. Og stod litt — før hun gik ut.

Men da en stund var gaat, kunde advokat

Remer ikke dy sig. Og gik efter ut i korridoren.

Han kom tidsnok til at høre Anne-Karine si paa bredeste bygdemaal:

«Je reser tebars att trast je, gammel-Dæli'n. Og da førteljer je, du sitt og søv i arbestia di.»

Hun lo skøieragtig.

«En lyt kvile ibland, veit du», smaalo Dæli'n. «Je søv saa reint ilde om natta her i Krestian. Endda jeg bur ti et modig fint pennsionat», la han til.

Advokat Remer kom bort og bad om at bli forestillet.

«Det er advokat Paul Remer, min bedste ven — herinde», sa Anne-Karine straalende.

Advokat Remer blev rød. «Bedste ven — herinde», vilde jo ikke si saa meget. Men det var jo noget. Og naar man blev regnet som «gammel herre», saa — fik man være nøisom.

Han var særdeles opmerksom mot gamle Dæli'n. Og det lot til at gammel-Dæli'n paa sin side var fornøiet med bekjendtskapet.

«Dæ ska ful bi et par ta dyk, ve?» spurte han polisk, da han litt efter tok en hjertelig og haandgripelig avsked med advokaten og Anne-Karine.

Og gamle Dæli'n tuslet — liten og graaskjægget og skjævbent — tilbake til sit byrde-

fulde hverv. Mens Anne-Karine og advokat Remer ganske tause gik ned av de mange stentrapper. Og ut til solskin, slapseføre og dryppende tak.

Advokaten hadde tænkt at foreslaa en tur rundt Akershus, før de gik hjem. Men efter Dæli'ns avskedsbemerkning kunde han ikke rigtig faa det til.

Han gik og skottet paa Anne-Karine. Hun saa saa alvorlig ut. Hun hadde nok ikke likt det, nei. Aanei. Man var en gammel nar, naturligvis. Man fik se at faa sig selv iorden igjen.

Han knep munden bestemt sammen.

«Nu kan De tro, der er deilig sommer i Italien, frøken», sa han. Han pleiet altid at faa hendes tanker med, saasnart han nævnte syden.

Men Anne-Karine skridtet avsted. Med næsen i sky. Og stirret like ut i luften.

Hun stak haanden i lommen og trak frem en liten pakke. Hun gik og klemte fingrene rundt den. De hadde ligget i lommen i to dage i sit etui — perleørenringene hun hadde kjøpt. Hun hadde bare prøvet dem den første aften. Saa hadde hun tat dem av og lagt dem ned igjen. Hun hadde pludselig ikke spor av lyst til at gaa med dem.

Uten at se paa advokaten, sa Anne-Karine pludselig:

«Onkel Mandt og generalinden vil jeg skal gifte mig med Nils.» Hun gik fortere og fortere.

Advokat Remer rykket til. Han svarte ikke. Saa nikket han bestemt.

Hun hadde forstaat ham naturligvis. Gløgg som hun var. Og nu vilde hun hindre ham i at gjøre sig latterlig. Nobel liten pike.

«Nils vil bli en bra mand. Og en snil mand», sa han. Tørt og rolig.

Anne-Karine gav ham et glimt. Og saa igjen like ut.

«De sa til Deres ven Dæli, at De skulde reise snart», begyndte advokaten igjen. «Jeg forstod generalinden slik, at De skulde bli en tid utover?»

«Begynder nu De ogsaa?» Anne-Karine vendte hodet. «Folk gjør ikke andet end spørre, synes jeg. Hvorlænge jeg har været? Hvorlænge jeg skal bli? Hvad jeg synes om byen? Om jeg har set alle stykkerne paa teatret? De har aldrig spurt, De. Bare fortalt — Derfor —».

«Derfor —?»

«Ingenting. Spør folk Dem ogsaa saa svært? Eller er det bare de fremmede, de spør?»

Advokat Remer lo.

«De kan være glad, De ikke har stor familie her, De. For slegt, skal jeg si Dem, det er det mest indiskrete folkefærd som findes. Der gives ikke den ting saa intim, at ikke kusiner og fættere og fætteres fættere synes de har ret til at spørre om det. Og gi raad om det.»

«De gjør det vel i god mening», sa Anne-Karine. «Men det er kanske rigtig som onkel Mandt paastaar: «Naar nogen sier, at en ting er til dit eget bedste, da skal du dyredø vogte dig, pika mi —».

Advokaten og Anne-Karine lo begge. Den litt trykkede stemning var borte.

Advokaten vilde ikke gaa med op. Han sa farvel ved porten.

Anne-Karine maatte bytte pakken over i den anden haand, da hun rakte advokaten sin høire.

«Ved De, hvad jeg har der? Perleørenringer», sa hun. Saa blev hun mørkerød. Og styrtet op av trappen.

Paul Remer begrep ikke. Han var altfor lite indbildsk til at huske, at han hadde sagt, perleørenringer var pene.

* * *

Solen tok svært paa sneen — som sank sammen, tæt og vaat — seilet ned fra takene i tunge rap — trak sig væk fra husvæggene og skigarderne — drog op sorte plogfurer paa de hvite marker, hvor kraakerne gik og vrikket, husmoderlige og graa og tunge — og de sorte kaier samlet sig paa skigardstaurene og skvadronerte.

Granerne i skogen strakte sig mot solen med vaate perler i sit grønne haar — og ventet paa vaar.

Veiene var bare hovne issvuller, hvor de lange tog av drank- og tømmerkjørere maatte stanse helt ute paa den ene side — hvert læs støttet av sin kjørekar — mens den møtende slæde suste forbi i trav. I skridt gik det ikke an at kjøre. Da svaiet slæden utfor.

Nils og Soffi kjørte sin vanlige tur til Grim.

Det faldt ganske av sig selv, at Soffi blev pakket ind og baaret ut i slæden av Nils, hvergang han skulde «inspicere», som kaptein Mandt kaldte det. Hvilket bestod i, at Nils trasket rundt med Josias og sa «javel». Og reiste hjem igjen med lommen fuld av smaa krøllede papirlapper — Josias's regnskap.

De møtte ritmesteren, som kjørte ind en unghest. Den slog op, idetsamme den fôr forbi. Næsbyhesten blev ræd og kastet sig til siden.

Smalslæden stod paa kant. Men Nils satte benene fast i marken. Og greide det.

«Blev du ræd, Soffi?»

«Jeg er aldrig ræd, naar jeg er med dig», svarte Soffi fast og trygt.

Hun var igrunden svært ræd for at kjøre fort. Men hun tvang sig til at smile. For Nils hadde engang sagt, at det var saa kjækt med slike damer som Anne-Karine — som aldrig var rædde for nogen ting.

De maatte kjøre helt nordenom Lonna. Over broen, hvor Orra gik grøn og skummende under dem. I skogen var føret endnu nogenlunde. Og Nils kjørte paa, saa sneklumperne føk om ørene paa dem.

«Jeg tænker Kari synes jeg er blit flot støver til at kjøre, naar hun kommer hjem», sa Nils stolt, da de svinget op for den store stentrappen paa Grim. Josias hadde hørt bjælderne. Og stod færdig til at ta hesten. Halte-Lisa hinket ut og bar ind plaid og fotposer.

Nils tok Soffi som en liten vaatt og bar hende op og ind. Han satte hende ned i sofan i «jemakke», som Halte-Lisa holdt opvarmet paa de bestemte dage.

Soffi sat lykkelig paa Nils's arm.. Hun holdt ham om halsen. Og stjal sig til at la sin kind komme nær hans lue. Men naar saa Nils hadde

sat hende ned, og smilende kom med sin vanlige vits til Lisa, at nu fik hun stelle som om det var for selveste fruen paa Grim — da bøiet Soffi hodet og tænkte, at det skulde Nils ikke si. Det saare var netop at han kunde si det.

Og Halte-Lisa lo. Han var munter, han Nils. «Gardkjærring uten bein. Nei slikt gik nok ailler før sig lell.»

Men Halte-Lisa stelte saa vart og godt for «veschle stakkarn», som hun altid kaldte Soffi. Og disket op med bakverk og slagtemat for hende og Nils — paa bordet i «jemakke».

Naar saa Halte-Lisa hadde vrikket sig ut — saa lukket Soffi øinene og la hodet tilbake. Og smilte lykkelig.

Da var Soffi fruen paa Grim. Og nu sat hun og ventet paa ham, som skulde komme ind til frokosten. Og saa vilde Nils komme. Og bøie sig ned. Og spørre hvordan den lille frue hadde det. Og saa vilde han — kanske — kysse hende paa haaret. Det lyse haaret, som han syntes var saa pent.

Men saa rødmet lille Soffi over sine egne tanker. Og naar saa virkelighetens Nils kom trampende ind — lugtende av fettlær og stald, og fortalte om hester og kuer, og spiste som en graaben — men gav Soffi de bedste styk-

kerne — da smilte lille Soffi likesaa lykkelig som hun hadde gjort i drømmen. Og lo og spøkte. Og Nils erklærte med overbevisning, at Soffi var «rigtig en børste». Hvilket i Nils's mund betydde mere end de mest utsøkte komplimenter.

Senere, da Lisa var inde og hjalp Soffi med at faa yttertøiet paa, saa de Nils gaa bortover til vognskjulet.

Han gik og vugget. Støttet godt paa hvert ben — som om han endnu fulgte «Prøven» av Drammens bevægelser.

«Dæ er spræk kar, hain Nils», nikket Halte-Lisa beundrende efter ham. «Dom sir, hain ska ha Næsbyfrøkna. Dæ ska vara dukti kvindfolk dæ, ma.»

Soffi svarte ikke. Hun strævet nervøst med kaapeærmet.

«Hadde itte du vøri klen, hadde'n fel jinne tat dei, hain Nils», sa Lisa godmodig. — «Haa nei», la hun til litt efter. «Karfolka sjaar nok itte aat slike som øs, ma.»

Nils kom ind igjen. Og løftet Soffi paa armen.

Soffi sat strunk. Med store alvorlige øine i et lite hvitt ansigt.

«Skal du ikke holde dig fast?»

Nils likte den lille varsomme armen om sin nakke.

«Tak. Du mister mig nok ikke likevel», svarte Soffi uten lyd i stemmen.

Nils pakket hende godt ind. Josias puslet med sæletøiet. Halte-Lisa ropte «vælkommen att» fra trappen.

Saa kjørte de.

Nils lo fornøiet med sine brede hvite tænder. Og fortalte. Nu skulde der komme haandverkere og gjøre istand — ialfald et par værelser paa Grim. Saa de var istand til Anne-Karine kom hjem.

Nils var helt ubevidst gledet ind i tonen paa Næsby, hvor alt dreiet sig om Anne-Karine. Luften paa Næsby var mættet med Anne-Karine.

Soffi sat og pustet fort. Og bare nikket.

Men Nils merket ingenting. Han var optat av sit. Om et par dage maatte han over igjen, sa han. Men da kunde Soffi ikke være med. Han skulde bli paa Grim om natten og raadslaa med snedkeren om arbeidet.

Han fortalte videre, at Josias hadde set en «rauskolt» luske omkring i skauen idag tidlig. Og han tvelte for at det var hain Peder Snilen, som hadde kømmi tebars att. Og kjem hain att, bir dæ itte for dæ som gødt er, hadde Josias sagt.

Da vaagnet Soffi.

«Du skal passe dig, Nils. Lisa har fortalt, at Peder Snilen engang har stukket nogen med kniv. Reis ikke alene, Nils.»

Men Nils blaaste og kjækket sig. Jo. Det skulde bare mangle, man var ræd, fordi om gamle Josias hadde set en rauskolt. Men begripeligvis. Kvindfolk fandt ut saa meget, de. — Nils hadde da profiteret litt av kaptein Mandts undervisning.

Da de kom hjem hadde Soffi øieblikkelig en længere konferance med onkel Mandt. Og følgen av den konferance var, at kaptein Mandt erklærte, at han nok kunde ha lyst til at være med til Grim, naar Nils skulde snakke med haandverkerne.

«For at den unge person ikke skal arrangere altfor smagløst,» forklarte han for Mathias Corvin.

To dage efter, da Nils skulde gaa i slæden, sat alt kaptein Mandts remingtonrifle, hans merskums og hans blomstrede vadsæk der. Og paa Nils's spørsmaal om, hvad i alverden kapteinen skulde med gevær, brystet onkel Mandt sig og svarte, at en kriger forlot ikke sin bivouak for saa lang tid uten vaaben. Dyredø. Det gjorde han ikke. Forøvrig hadde han tænkt at skyte ræv. Netop ræv ja — med remingtonrifle. Og onkel Mandt brølte av latter. Og placerte sig

selv paa tre fjerdeparter av bredslæden, mens han gjorde en hel del paafaldende og beroligende gebærder op til et lite blekt ansigt i kontorvinduet.

* * *

Det var om aftenen.

Lampen med den grønne skjærm lyste mat paa den nederste halvpart av de badende nymfer i «jemakke». Den øverste del av værelset laa i 'skygge. Bare en liten lys runding i taket efter lampeglasset.

Buldret i ovnen var stanset. Der lyste svakt av sluknende glør ut gjennem trækhullet.

Onkel Mandt sat og sprikte i sofan. Og snakket ut fra sin tobaksskу. Han var ved sin anden toddy. Og befandt sig saare vel.

Han var blit mottat som en pascha. Han hadde ageret overinspektør baade ute og inde. Og git sit naadige bifald og mishag tilkjende. Han hadde faat sine yndlingsretter — lutefisk og karbonadekaker — til middag. Onkel Mandt pleiet at si, at alle enstavelsesord var god mat — «saasom stek, fisk, øl, dram, lutfisk, æg, smør, karmnadkake o. s. v. Men slikt noget som mar-me-la-de kan en da høre er bare søl.»

Kaptein Mandt holdt foredrag om valg av tapeter.

«I dagligstuen, min kjære Nils» — han gjorde et lite ophold efter hvert femte ord og pustet røken ut — «i dagligstuen grønt. Med roser og tulipaner og slikt krimskrams. Kari liker grønt. Og glem ikke rusetten i taket. Ab—so—lut rusett.

Og i dit eget kontor, Nils — brontrødt. Mi mor var saa glad i brontrødt. Og saa vilde jeg foreslaa en bort, Nils, — en saakaldt fris. Med per eksempel græssende hester, kjør, svin m. m. For at markere dine nuværende interesser. Dyredø. Det vil virke grandiost, sier jeg dig.»

Onkel Mandt tok pipen av munden og stirret stolt spørgende paa Nils.

Nils suget paa sin snadde. Det var Soffis verk, at den var traadt istedenfor skraaen. Nils hadde bedt saa tyndt bare for «en liten svitsel». Men Soffi hadde været ubønhørlig.

Han nikket til kaptein Mandt. Og svarte — som han pleiet svare:

«Javel.»

Egentlig hadde han jo tænkt at pryde kontoret med billedet av «Prøven». Og det store av styrmand Hauan med skjæv skil og struttende lommetørklæ. Men skulde man være landkrabbe, saa var det vel bedst at være det helt ut. Han kunde jo bruke styrmand Hauan og «Prøven» i soveværelset.

Timerne skred.

Nattekulden fra Lonna krøp ind gjennem de gisne vinduer. Men kaptein Mandt merket det ikke. Hans toddyer blev flere og flere. Og hans tunge mere og mere uregjerlig.

Men hans mot vokste omkap med toddyerne. Han vilde paa ingen maate sove ovenpaa. Nei. Dyredø. Han vilde opslaa sin leir her. Netop her — han slog paa sofan — med sit plaid over sig. Og sit vaaben i haand. Han alene vilde vaake over fæstningens sikkerhet, mens besætningen sov. Han stod med sin person inde for Nils's sikkerhet. Det gjorde han.

Onkel Mandt var rørt til taarer over sin egen tapperhet og uegennyttighet. Og overordentlig ustø i sine bevægelser.

Nils begyndte at ane baade remingtonriflen og de hemmelighetsfulde tegn til det lille ansigt bak kontorgardinet. Han tænkte rørt og med mandlig overbærenhet paa lille Soffis omhu — mens han alene gik ovenpaa.

Kaptein Mandt husket ikke andet end at han var hjemme. Han klætte sig av like til skjorten. Og krøp under sit plaid.

Ti minutter efter trompetet han vældig paa sofan. Med sin merskums i armen. Og sin remington stillet op ved hodegjærdet. Trompetstøtene kom sterke og regelmæssige gjennem

næsen. Og efter hvert støt kom der en liten pæsende lyd fra den ene mundvik.

Nils var ikke søvnig. Han blev sittende i sin seng og følge «de tre musketerer» paa deres eventyr.

Men midt i en av Portos's bravader hørte han en svak, knitrende lyd. Og ind snek der sig en rad med graa luftige ulddotter. Under døren. Og gjennem nøklehullet. De trængte sig ind. Tættere og tættere. Værelset fyldtes av en stram røklugt.

I et nu var Nils oppe.

Han rev op døren til gangen. Der var bælgmørkt. En tyk røk væltet ind i værelset. Nils fór i underbukser og støvler.

Han prøvet trappen — den eneste adkomst til anden etage. Men nederst slog pludselig flammerne gjennem. Røken var kvælende. Han maatte vende.

Han hentet vaskevandet og heldte nedover. Det fræste. Flammerne blev litt mattere. Men røken blev endnu værre.

Nils rev op døren til den store glasaltan. Svang sig ut. Kloret sig fast paa utsiden, til han naadde hjørnestolpen. Lot sig gli nedover. Gik paa kanten av grundmuren bort til vinduet i — «jemakke».

Han dundret. Onkel Mandt trompetet videre. Nils spændte ruten ut.

«Fort ut kaptein. Gaarden brænder.»

Saa styrtet han over til drengestuen. Og ut kom karene ravende under ropet: «garen brinn». Med bukser og trøier i hænderne. De trak dem paa, mens de sprang.

Kaptein Mandts røde fjæs med smaa forsofne øine tittet ut av vinduet. Dyredø. Hvad var paafær? Han husket først ikke, hvor han var. Men saa kom det togende frem i hans hjerne altsammen. Soffis advarsel. Og rauskolten. Og — dyredø — der kom Nils springende like mot huset. Og en anden efter.

Kapteinen snappet geværet. La det til kindet. Og fyrte. Kulen fór med et smæld ind og sprængte vinduet i drengestubygningen. Og karen, som kom travende bak Nils, satte i et hyl og tok sig til øreflippen.

Nils styrtet mot kaptein Mandts vindu.

«Er'u spændt gærn, kaptein! Se og kom ut, før kassa brænder ned over hue paa dig.»

Han drog en havebænk bort under vinduet. Halte kaptein Mandts hvitklætte skikkelse ut. Og slap den løs utenfor. Saa sprang han tilhjælp borte ved slangen, som folkene hadde lagt ned til sjøen. Og tok selv pompestangen.

Ilden hadde slukt den morkne trap. Hadde

ædt sig op langs det gamle knustørre træverk. Og slog nu ut av taket paa to steder.

Folkene hadde stillet stiger op og drev paa med spand og bøtter. Vandstraalen suste bortover. Men gamle Grim gaard med sit hundredaarige tømmer og sine lofter fulde av skrammel var herlig materiale for ilden. Flammerne slikket og fraadset. Og gav ikke slip.

«Halte-Lisa er inde,» skrek Nils med ett. «Ta stanga, Simen.»

Han slap pompestangen. Satte rundt huset. Klatret op i lindetræet utenfor Lisas vindu. Og slog ruten ind. Blodet dryppet fra hans haand. Han sanset det ikke.

«Lisa,» ropte han indover.

Ikke svar.

Han krøp ind. Det var begyndt at brænde i værelsets tak. Ved lysskjæret saa han Lisa sammenkrøpet i den inderste krok. I serk og blaarutet nattrøie. Med et vetskræmt, sanseløst uttryk i ansigtet.

Hun satte i et rædselsskrik, da en svær mand i underbukser kom ind gjennem vinduet.

«Kom frem. Du brænder inde,» ropte Nils.

Lisa klemte sig bare dypere ind. Rædselen hadde tat al hendes forstand.

Nils grep hende om livet og trak hende med sig. Lisa skrek og sparket og klorte. Han fik

hende op i vinduet. Puffet hende ut. Lisa faldt paa alle fire. Men reiste sig straks. Og flygtet i vildeste rædsel rundt huset — nedover mot fjøset.

Nils svang sig ut. Han hang endnu med hænderne for at slippe sig ned. Det braket over hans hode. En brændende bjelke faldt. Tversover Nils's hænder. Han slap. Og stupte. Med bjelken over armene.

Kaptein Mandt hadde været i drengestuen og forsynet sig med et uldtæppe. Han kom travende i sin flagrende mantel, paa sine bare ben, med sin remington i armen — bort for at hjælpe med pompingen. Der hørte han, Nils var sprunget for at redde Lisa. Kaptein Mandt travet efter. Rundt huset. Tørnet paa hjørnet mot Halte-Lisa, som opløftet et endnu vildere hyl. Og kom tidsnok til at se Nils falde.

Kaptein Mandt kastet sin toga, som han maatte holde sammen med begge hænder. Styrtet i sin korte, flagrende skjorte bort. Og fik Nils op.

Der lyste et vældig St. Hansbaal ute paa Grimsodden. Det flakket rødt utover Lonna. Røken steg sort mot himlen og trak sørgeflor over Grimskogen.

Husmænd og naboer var efterhaanden kommet til. Men de opgav at redde hovedbygningen. Den brændte som et korthus.

De holdt for sikkerhets skyld uthusbygningerne fugtige. Men der var ikke fare for dem. De laa et stykke unnav. Og vinden bar fra.

Nils blev midlertidig forbundet av dyrlægen. Og sammen med onkel Mandt kjørt til Næsby i dyrlægens bredslæde. Nils sat og bet tænderne sammen. Hans hænder og armer var bare rødt kjøtt. Onkel Mandt var blit varm igjen i dyrlægens pels. Han lukket sine øine og mælte ikke et ord.

Da slæden svinget opover Næsbyalléen, snudde Nils sig. Det var sidste punkt, hvorfra Grim kunde sees. Da var der ikke længer noget St. Hansbaal paa Grimsodden. Gaarden var brændt ned.

Der var bare nogen spæde flammer, som krøp langs grunden. Og tætte mørke røkskyer, som drev nord over Grimskogen.

Nils satte sig godt tilrette i slæden. Han lukket øinene. Og smilte.

«Prøven» av Drammen viste sig igjen indenfor mulighetens grænser.

* * *

Nils sat i lænestolen ved Soffis side. Med et plaid over sig. Og begge armer indtullet som to tykke hvite tømmerstokker.

Onkel Mandt sat ved bordet og skrev. Med tungespidsen ut av den høire mundvik.

Det var besluttet at hjemkalde Anne-Karine. Og onkel Mandt hadde straks tilbudt at gjøre det. «For barnet maa dyredø forberedes fint og delikat,» sa han.

Og onkel Mandt forberedte barnet slik:

«Kjære Kari.

Dyredø maa du ikke nu komme hjem — og det straks. Desformedelst at Grim blev svidd av av den satans yngel Peder Snilen, som ingen kan faa noget paa, efterdi han er ingen steds at finde. Og hvorved jeg fik mine klæder opbrændt, hvilket var en malheur, dyredø, for bukserne var de søndags.

Men det var dog for intet at regne mot tapet av min gamle ven — min hæderkronede merskumspipe, som jeg arvede efter min bror, presten i Trysil. Saa nu maa jeg smøge den store med alt det utskaarne stas paa hodet. Men den smaker mig ikke, siger jeg dig. Den smaker mig aldeles ikke.

Og jeg maatte i min bare skjorte og paa mine bare ben redde den unge persons liv. Og nu sitter bemeldte person og luffer med to hvite labber, indballerede og besmurte av den skarns doktor, som er en fremfusende herre, der ikke

vil tage raison. Men jeg holder likefuldt paa rigabalsam. Hvilket jeg sagde ham.

Den unge person er en helt, Kari. Han krabbede ind i det brændende hus og reddede det gamle fruentimmer i hendes bare serk. Og ydermere vilde fruentimret ikke reddes, men skrek og sparkede den hele tid.

Og du maa tage den gamle havgasse med dig (hvilket din far Mathias har paalagt mig. Stod det til mig, skulde hun dyredø forblive i sit kvarter).

Med flittig hilsen fra din gamle brandlidte onkel

Fredrik Arnoldus Mandt.»

Onkel Mandt glædet sig overordentlig til at faa Kari hjem. Nu var det anden gang, hun av fri vilje hadde forlatt Næsby. Dyredø. Det gik ikke an. Man maatte se at sætte en stopper for den trafik. Barnet maatte bindes til Næsby for bestandig.

Og onkel Mandt satte sig bort til den unge person. Og holdt et indtrængende og overbevisende foredrag for ham. Den unge person rødmet og protesterte. Men onkel Mandt drev paa. Og tilsidst lovet Nils motstræbende, at han skulde forsøke.

«For nu er just den kritiske tid, min kjære Nils. En blesseret kriger er u—i—mot—staa—lig.

Og desuten — jeg kjender Kari — naar nogen har det ondt, kan hun ikke si nei.»

Soffi sænket de lyse øienhaar. Da Nils og onkel Mandt snakket til hende, sov hun — med røde feberroser i kinderne. Og svarte ikke.

Men mens kaptein Mandt skrev, stod Mathias Corvin i kontoret og telefonerte til sin datter. Han vilde ikke hun skulde bli opskræmt av avisberetningerne.

Kaptein Mandt hadde i flere aar kjæmpet som en løve for ikke at faa telefon i huset. Her var dyredø leven nok før. Men gaardsdriftens krav hadde seiret. Kaptein Mandt negtet dog bestemt at ha nogensomhelst befatning med den lille brune kasse i kontoret.

Anne-Karine lovet at komme med morgentoget dagen efter. Og se at faa generalinden med. Idag kunde de ikke reise. De skulde i selskap til en fætter av generalinden iaften.

* * *

Man var netop gaat fra bordet hos Borres.

Advokat Remer hadde hat fru Jutte Dyre. Hun saa skarpt. Og fortalte godt, fru Jutte. De hadde hat det meget livlig, hun og advokaten.

Kaptein Dalmann og Anne-Karine hadde hat plads like overfor. Og Anne-Karine hadde været

i et løssluppent humør. Med lysende øine og brændende kinder hadde hun mottat kapteinens kurtise. Mens hun uophørlig sendte smaa rappe øiekast over bordet. Og lyttet efter advokatens og fru Dyres konversation.

Og kaptein Dalmann hadde totalt glemt sit nederlag fra forleden over den opmuntring han nu fik.

Advokat Remer hadde været forbauset over frøken Corvin. Hun hadde jo selv sagt ham sin mening om kaptein Dalmann. Og nu sat hun aapenlyst og koketterte med ham. Han begrep hende ikke. Det lignet ikke den retfremme Anne-Karine. For første gang var advokat Remer misfornøiet med hende.

Efter bordet gik han bort til hende med sin borddame. Og presenterte.

Den varme unge pike forsvandt med ett. Blev ganske borte i frøken Corvin til Næsby — som rettet sig i sin fulde høide — saa henover fru Jutte Dyre — og rørte bitte lite gran paa sin næsetip.

Saa la hun igjen sin haand paa kaptein Dalmanns arm. Og gik.

Advokat Remer stod maalløs igjen. Fru Dyre blev litt rød. Men saa smilte hun:

«Deres unge veninde likte nok ikke mig». Hun saa efter Anne-Karine. Og lo pludselig.

«Jeg forstaar ikke dette», sa Paul Remer. Han var sint. Det var naturligvis sladderen, som ogsaa var naadd til Anne-Karine. Han vilde snakke med hende. Og det straks.

«Jeg forstaar det ikke», gjentok han. «Jeg maa snakke med hende».

«Ja, der er ting, de kloke mænd ikke skjønner», lo fru Dyre. «Og der er ting, en mand aldrig tror at *andre* skjønner. For eksempel, naar han har drukket litt for meget. Og naar han er forelsket. Og — gaa nu bort til Deres unge veninde. Og — hvis jeg maa faa gi Dem et raad — saa ros mig ikke formeget. Vi damer liker ikke at den — hm — nogen mand roser *andre* damer saa svært, skal jeg si Dem».

Advokaten protesterte energisk mot, at frøken Corvin var som andre damer. Og saa gik han.

Hans øine var ikke særdeles venlige, da han nærmet sig Anne-Karine.

Anne-Karine snudde sig mot ham. Og blunket et par ganger. Hendes samvittighet var ikke i den bedste orden.

Advokat Remer gik like løs paa tingen.

«Nu har en eller anden — formodentlig Otar — sladret om Jutte Dyre til Dem. Jeg kan se paa Dem, at jeg har ret. De kan gudskelov ikke lyve».

Anne-Karine nikket. Og saa trodsig ret i Paul Remers øine.

«Frøken Corvin, vil De virkelig være med at gjøre livet endnu vanskeligere for Jutte Dyre end det er?» spurte han. «Hør her, Jutte Dyre levet i et forfærdelig ægteskap. Tilslut brøt hun ut. Hun blev glad i en anden. Han viste sig at være en daarlig person. Nu strir og stræver hun med musiktimer for at kunne leve. Men er der noget, Jutte Dyre ikke taaler, saa er det uvedkommendes medlidenhet. Derfor viser hun menneskene bare sit smil og sin munterhet. Ergo er hun letsindig. Naar folk har det ondt, skal de værsgo vise, at de har det ondt — bare gaa omkring og se nedbøiet ut, ser De».

«De kan jo gifte Dem med hende. Saa slipper hun at ha det ondt», sa Anne-Karine haardt. Og saa væk.

«Tror De Jutte Dyre vilde gifte sig med nogen, som hun ikke e — holdt av? Og som hun visste tok hende av medlidenhet. Ikke fordi han — hm — var glad i hende», svarte advokat Remer skarpt.

Anne-Karine løftet hodet og saa paa ham. Hun hadde ikke det haarde uttryk i øinene længere.

»Nei, frøken Corvin. Jeg har hørt saameget

hjerteraahet i menneskenes dom om Jutte Dyre. Jeg trodde ikke Deres hjertelag skulde ha svigtet her».

Han stod litt og saa bedrøvet paa hende. Saa kom verten og trak ham med sig ind til herrerne.

Anne-Karine blev staaende. Hun trak brynene sammen. Der gik smaa trækninger om munden. Hun var meget blek.

Idet samme seilet selskapets værste rakekniv, fru Samuelsen mot hende. Med katteansigtet i søndagsfolder. Og kløerne vel indtrukne.

Hun var *saa* henrykt over at træffe frøken Corvin. Hun hadde kjørt forbi Næsby. Hvor *herlig* det maatte være at bo paa et sligt gammelt herresæde. Kom hun en anden gang paa de kanter, tittet hun ved gud indom og hilste paa den lille frøken.

Hun haabet, at generalinden og frøken Corvin hadde en aften tilovers for *hende*?

Fru Samuelsen bad aldrig andre end dem, som hun haabet at ha utbytte av. Hun holdt elegante selskaper. Og sultet sine tjenestepiker.

Hun vilde i al fortrolighet si frøken Corvin, at saavel hun som flere av de andre damer hadde været charmeret over frøken Corvins maate at distancere fru Dyre paa. *Hun* kunde ved gud ikke begripe, hvad Borres vilde med

hende. Og advokat Remer hadde hun ogsaa duperet. Men De vet herrer — de har nu en viss svakhet for *denslags* damer. Og det var visst nyttig for fru Dyre at ha advokaten til ven. *Hun* kunde ikke begripe, hvordan fru Dyre kunde klæ sig, som hun gjorde, med sine indtægter.

Anne-Karine stod og lot det skylle over sig. Men da advokat Remers navn blev nævnt, flammet det pludselig op i hendes ansigt. Og fru Samuelsen fik et blik, som hun husket.

«De tar feil, frue. Jeg liker meget godt fru Dyre. Jeg stod netop og tænkte paa at invitere hende med hjem til Næsby», sa Anne-Karine rolig. Hun skraadde over gulvet til fru Dyre, som sat forlatt med et album. Og lot rakekniven staa aldeles forbløffet tilbake.

Anne-Karine blev sittende længe hos fru Dyre. Der behøvdes ingen forklaring. Fru Dyre bare strakte sin haand ut. Og smilte. Og sa, at Paul Remer hadde talt saa meget om frøken Corvin.

Og saa begyndte fru Dyre at snakke om Paul Remer.

For en synd det var, at han ikke blev gift. Han var jo snart syvogtredve. Men han hadde — med al sin skarphet — saa altfor liten selvtillid i enkelte retninger. Kaptein Dalmann

kunde dele med ham — til fordel for begge parter, lo fru Jutte.

Nei. Hun var bange for, at den prægtige Paul Remer blev gaaende alene. Medmindre han engang traf paa en ung pike, som hadde saapas meget stolthet, at hun turde vise ham at hun holdt av ham. Han regnet sig for saa gammel i forhold til de unge piker nu.

Anne-Karine var simpelthen begeistret for fru Jutte Dyre. Fru Jutte Dyre maatte si hende, hvor hun sydde sine klær. Hun syntes aldrig hun hadde set nogen saa pen som fru Jutte.

«Det kan jeg godt. Men jeg er ræd det ikke vil hjælpe Dem», svarte fru Dyre. «Jeg syr nemlig mine kjoler selv. Sy for andre — er jeg heldigvis ikke begyndt med — endnu», lo hun muntert.

Anne-Karine lo med. Netop da stak advokat Remer hodet ind av døren. Han saa de to damer saa fornøiet sammen. Han nikket til Anne-Karine. Med saa varme øine.

Anne-Karine rødmet. Hun blev pludselig saa svært glad.

Da gjesterne var samlet i entreen, sa Anne-Karine med paafaldende høi røst:

«Saa kommer De sikkert til Næsby i ferierne da, kjære fru Dyre.»

Da de kom ned paa gaten, tok advokat Remer Anne-Karines arm og sa varmt:

«Tak. Jeg visste De ikke vilde skuffe mig».

Men generalinden forlangte hans støtte. Han slap Anne-Karine. Og hele veien hjemover drøftet de branden. Advokat Remer spurte om han kunde være til nogen nytte. Han vilde isaafald med glæde følge damerne opover.

Men det behøvtes minsæl ikke, sa generalinden. Hun var saa begeistret over Nils's bedrifter, at hun ikke tvilte paa, at Nils nu kunde greie hvilkensomhelst ting alene. Hvilket var overmaade dumt av generalinden, mente Anne-Karine. Hun var overbevist om, at juridisk assistance var nødvendig ved en slik leilighet.

Enden blev at det blev avtalt, at advokaten skulde komme, hvis der blev telefoneret efter ham. Forøvrig vilde han ikke si farvel i aften. Han vilde komme paa stationen. Han tok Anne-Karine i haanden. De bare saa paa hverandre. Sa ingen ting.

Om morgenen møtte han op i god tid. Generalinden la fuldt og helt beslag paa ham. Han fik bare sagt et kort farvel til Anne-Karine. Hun maatte ikke ta sig nær av dette med Nils, sa han. Han blev nok fort bra igjen.

«De kommer altsaa sikkert, hvis vi telefonerer», svarte Anne-Karine.

Otar fik ikke sagt farvel. Han hadde været ute i herremiddag, og visste ingen ting om avreisen, før hans mor vækket ham om morgenen.

Følge paa stationen nu i graalysningen? Nei. Det passet ikke. Han stod rigtignok op for at være tilstede ved frokosten, men blev for sent færdig.

Advokat Remer drev omkring i byen hele formiddagen. Var paa kontoret en kort stund. Hadde ingen ro paa sig. Byen var blit saa tom med en gang. Men likevel orket han ikke at sitte stille inde.

Han blev ikke i humør, før han tilfældigvis opdaget en liten graatas, som rugget opover paa den anden side av gaten — gamle Dæli'n. Paul Remer indhentet ham. Og foreslog, at de skulde spise middag sammen.

Og mens de spiste, sat gammel-Dæli'n i sin uskyld og fortalte begeistret om Anne-Karine Corvin og hendes barndoms- og ungdomsliv paa Næsby.

Advokat Remer gik hjem med den overbevisning, at gammel-Dæli'n var en av de intelligenteste mænd, som sat paa Norges storting.

* * *

Kjære frøken Corvin.

Det vil vistnok ikke komme Dem overraskende, naar jeg nu retter det spørsmaal til

Dem, som har brændt mig paa tungen hele tiden under Deres ophold herinde, men som jeg ikke fandt det comme il faut at fremkomme med, saalænge de var gjest i mit hjem.

For enhver mand kommer jo den tid, da han ser sig om efter en passende livsledsagerinde. Jeg har været saa lykkelig i mit valg at træffe en dame, som baade tiltaler mit hjerte og min forstand.

Ja, frøken Corvin, De vil sikkert ikke ha kunnet undgaa at bemerke mine følelser for Dem. Det vil som sagt derfor neppe komme uventet, naar jeg nu ber Dem bli min hustru.

Min stilling og mine utsigter kjender De. Jeg tør nok si, at De som min hustru vil komme til at træde ind i en kreds, hvor Deres skjønhet og intelligens vil komme til 'sin ret — likesom jeg paa min side vil være stolt over at kunne presentere Dem som min frue.

Idet jeg haaber paa et snarlig og gunstig svar, er jeg

Deres ærbødig hengivne
Otar Mogens.

Anne-Karine sat paa sin yndlingsplads og læste brevet.

I stalden. I trappen til høtrevet. Hun var sjæleglad, at hun selv hadde tat imot posten idag. Paa Næsby var brevene fælleseie.

Hun læste det om igjen. Tre ganger. Det gjorde indtryk paa hende. Hun syntes det var et nydelig brev. Det var det første hun hadde mottat av den slags.

Og saa kom det saa overraskende. Det hadde aldrig et øieblik faldt hende ind at Otar Mogens brydde sig om hende — om nogen anden end sig selv.

Men jo længere hun læste, des mere misfornøiet blev hun. Der stod ikke et ord om, at han ikke kunde leve uten hende. Saan som der stod i romanerne.

Men kanske slike høitidelige brever skulde være saan — i virkeligheten? Nei, forresten. Andre vilde ikke ha skrevet slik. Det var hun sikker paa. For eksempel — ja for eksempel Paul Remer. Han vilde ha sagt at han holdt saa meget av hende — hende, som han skrev til altsaa. Han vilde forresten ikke ha skrevet. Han vilde ha sagt det selv. Og saa vilde han være saan pen og alvorlig i de brune øinene sine. Paul Remer var likesom saa tryg i øinene, han. Akkurat som far. Og saa vilde han —. Nei, det var sandt. Fru Dyre hadde jo sagt, at hvis han ikke traf en ung pike, som hadde saapas stolthet at hun turde vise ham at hun var glad i ham, saa —

Anne-Karine blev sittende og stirre paa sol-

straalen, som kom kilende paa skraa ind gjennem det grønne, gamle staldvindu og lavet skjæve ruter paa gulvet.

«Kari. Kari. Dyredø, hvor har du forstukket dig?» Onkel Mandt stod bredbent i stalddøren. «Du faar skydse Nils til Grim, pika mi. Det kan være overmaade nyttig — hvad jeg vilde si — interessant for dig at se stedet for den unge persons heltebedrift. Du burde ha været der længe før, pika mi».

«Nu kommer jeg, onkel Mandt».

Anne-Karine reiste sig. Og begyndte at le. Onkel Mandts manøvrer var ikke til at ta feil av. Han hadde gaat efter hende som en hund de to dage hun hadde været hjemme. Hadde snuset hende op. Og drevet hende — altid i armene paa Nils. Og Nils hadde været rød og genert. Og ikke lukket sin mund op. Og set hjælpeløs paa onkel Mandt. Og onkel Mandt hadde set bistert paa Nils. Og mumlet, at dristig vovet var halvt vundet.

Nu straalet onkel Mandt over sin krigslist at sende dem alene til Grim. Nu maatte det da dyredø lykkes. Den unge person var en klodrian. Det var en guds lykke, at de hadde ham, kaptein Mandt, til at hjælpe sig.

Anne-Karine tok onkel Mandt under armen. Og gik med ut. Hun maatte skrive et brev

først. Saa skulde hun med glæde skydse Nils, lo hun.

Pludselig blev hun alvorlig. Soffis lille bleke ansigt stod for hende med ett.

«Onkel Mandt, synes du ikke, Soffi ser daarlig ut? Hun er blit saa tynd. Og mørk om øinene. Og hosten er blit meget værre. Du vet hun har hostet i hele vinter. Men den er værre nu. Hvad sier doktoren?»

«Doktoren, pika mi. Han sier ingen ting. Og det er det klokeste *han* kan gjøre,» sa onkel Mandt foragtelig. Han tænkte paa sin forsmaadde rigabalsam. «Din far Mathias vilde han skulde se paa hende. Men kanarifuggelen vilde ikke ha ham. Jeg tror forresten nok hun forkjølte sig den nat, branden var. Hun vilde endelig ned, ser du. Og de gav sig ikke tid til at klæ ordentlig paa hende. Hun blev sendt op, da vi bemerket det. — Men kanske hun er blit daarlig av det. Stakkars vesle fuggelen min,» sa onkel Mandt, og gjorde sig saa fin i stemmen.

«Jeg skal dyredø gi barnet kandisukker. Jeg har et kræmmerhus liggende,» og onkel Mandt stavret ind og op til sin hule.

Anne-Karine saa kjærlig efter ham og smilte. Hun kjendte onkel Mandts kræmmerhuser, som hadde ligget aar og dag i tobaksbordskuffen sammen med Varinas kanaster, fyrstikker og smaapenger.

Saa gik Anne-Karine op paa sit værelse og skrev.

Kjære sekretær Mogens.

«Tusen tak for Deres brev. Det var svært elskværdig av Dem, at De vil gifte Dem med mig. Men jeg kan ikke. Fordi —.» Hun stanset længe og bet i penneskaftet. Saa fortsatte hun beslutsom, mens hun blev gloende rød: «— jeg er glad i en anden. Tak for sidst. Mange hilsener fra

Anne-Karine Corvin.»

* * *

Kariolen kom for døren.

Nils blev hjulpet op, og Anne-Karine svang sig bakpaa skrinet og tok tømmerne.

«Jeg haaber tiden ikke falder dig for lang, onkel Mandt,» nikket Anne-Karine skøieragtig.

Onkel Mandt smilte ikke. Han hyttet til Nils, og hvisket opmuntrende «frisk mot, Antonius.»

«Blakk» fik ogsaa en opmuntring — med svepen. Og satte avsted i sit rottetrav.

«De burde ha tat trillen. Dyredø burde de ikke ha tat trillen,» sa onkel Mandt.

«Hvorfor?» spurte Mathias Corvin.

«Hvorfor? Hvorfor? Jo naturligvis fordi

— de burde ha tat trillen», oplyste kaptein Mandt. Og ruslet ind.

Generalinden stod ved vinduet og saa efter dem.

«Min prægtige dreng. Tar hun ham ikke, skulde hun minsæl ha ris paa sin ende», sa generalinden høilydt, idetsamme kaptein Mandt kom i døren.

Kaptein Mandt studset. Han veiret en bundsforvandt. Den gamle drage var kanske ikke saa ueffen — til fruentimmer at være. Han stod litt og tænkte.

Saa kastet han resolut principper og antipatier overbord for den gode saks skyld. Og gik like løs paa dragen og den gode sak, som laa dem begge paa hjerte.

Da kaptein Mandt litt senere kom ut for at gaa den vanlige tur med Mathias Corvin, forbauset han denne overmaade ved at erklære at den gamle drage hadde forstand. Dyredø. Hun hadde næsten forstand som et mandfolk.

Men ved kontorvinduet sat Soffi. Med bøiet hode og hektiske roser i de tynde kinder. Og tankerne hos de to, som nu var paa vei til Grim — og lykken?

«Blakk» rugget avsted langs veien. Somme steder var der is. Somme steder søle. «Blakk»

travet like let. Liten og sikker og skarpskodd slængte den bakbenene fra sig, saa sølen skvat tilveirs. Og vandt utrolig fort fremover.

Ved foten av Dælibakken holdt Anne-Karine an. «Nei. Det er for galt. En kan da ikke være fra gaarden en liten stund heller. Det har nu vel aldrig hændt, at ikke Næsby har begyndt pløiningen først. Og der er Ezekiel Dæli ute alt. Ja. Du kan nok skamme dig, Nils.»

Nils saa ut, som om han skammet sig. Han hadde set saan ut hele veien. Han var taus og trykket. Han *turde* simpelthen ikke komme hjem til kaptein Mandt uten at ha gjort sin pligt.

Men hvordan i alverden skulde han begynde? Han tænkte med sorg paa, at han hadde avslaat at studere styrmand Hauans sterkt anbefalte bok: «Kunsten at blive dannet.»

Der maatte vel ogsaa staa, hvordan man skulde fri. Der stod jo *alt*, hadde styrmand Hauan sagt.

Om Anne-Karine vilde svare ja eller nei, tænkte Nils ikke paa. Han tænkte bare paa at faa det overstaat.

Han stønnet.

Anne-Karine sat og tittet paa Nils's ulykkelige ansigt og de to hjælpeløse indsurrede armer, som laa paa skvætlæret.

Hun begyndte at le.

«Jeg mener jeg faar hjælpe dig jeg, Nils,» sa hun.

Nils snudde sig fort og saa paa hende.

«Ja. Du er rigtig en klods. Hvorfor kan du ikke likesaa godt straks spørre, om jeg vil gifte mig med dig. Saa svarer jeg selvfølgelig, at jeg ikke vil. Og saa kan vi da begynde at ha det litt hyggelig sammen igjen. Nu er du jo saa kjedelig, at det er en gru.»

Nils stirret forbløffet ind i Anne-Karines skøieransigt.

«Men hvordan vet du —?» begyndte han.

«Aa. Naar onkel Mandt er diplomatisk, er det aldrig vanskelig at skjønne, hvad han mener,» sa Anne-Karine. «Og du har da ogsaa gaat omkring og gruet dig og været ræd for mig hele tiden.»

«Ja. Du kan tro, han har plaget mig fært,» sa Nils oprigtig.

«Det er bare for at beholde mig herhjemme, forstaar du vel. Han er ræd for, at jeg skal gifte mig med — nogen derinde,» sa Anne-Karine.

«Ja. Ventelig,» svarte Nils.

«Vi maa kjøre opom doktoren for Soffis skyld,» sa Anne-Karine litt efter. «Hun hoster saa stygt.»

«Han kommer idag,» sa Nils. «Jeg traf ham, da jeg var ute og gik igaar. Og saa bad jeg ham komme.»

«Av dig selv?»

Anne-Karine saa skarpt paa Nils. Det var første gang hun hadde hørt at Nils var foretagsom paa egen haand.

«Ja,» sa Nils bare.

«Gid Soffi kunde bli bra — i benene, Nils,» sa Anne-Karine igjen.

«Hun kan aldrig,» sa Nils fort. «Doktoren sa —.»

«Har du spurt?»

«Ja.»

Anne-Karine blev sittende ganske taus. Og lot Blakk gaa som den vilde. Kanske det var onkel Mandts forslag om at Nils skulde gifte sig med hende, som hadde bragt Nils til at spørre doktoren om Soffi?

Hun saa paa Nils. Hun likte ham pludselig saa meget bedre.

Stakkars lille Soffi. Anne-Karines øine blev vaate. Nils sat og saa alvorlig frem for sig. Han tænkte det samme.

Litt efter sa Anne-Karine.

«Du. Nils. Tror du ikke, det var klokest, om du snakket med advokaten din. Ikke bare krev. Advokat Remer sa, han vilde komme,

hvis du telefonerte. Han skjønner sig vist svært godt paa ildebrand — og nye gaarder — og saant, tror jeg.»

Hun sat hele tiden og kikket indunder kariolen. Da hun dukket op igjen, var hun mørkerød av anstrengelse.

«Jomen har du ret, Kari,» sa Nils lettet. Han vilde ingen ting hellere end at nogen, som hadde myndighet, skulde greie tingen for ham. Han var ganske fortumlet av alle de raad han fik. Av kaptein Mandt. Av tante Rosa. Og av Josias. Det blev avtalt, at Nils skulde telefonere til advokaten med det samme de kom hjem.

De besaa Grim og drak kaffe i husmandsstuen hos Josias og hans kone. Der laa Halte-Lisa tilsengs og smaaynket sig. Hun var endnu litt tomset efter forskrækkelsen.

«Men hu kain itte ligg slik og dra sei, vaksint menskje. Vi lyt sjaa aa faa 'n istain att,» sa Josias's kone. «Aa hu trøiter kaffin. Og da er'e itte fali.»

Anne-Karine beordret hende til at staa op dagen efter. Saa skulde de sende hest efter hende fra Næsby. Hun fik være der, til Nils behøvet nogen til at stelle for sig igjen, mente hun.

Halte-Lisa smilte og laa og snudde sine taknemlige øine efter Anne-Karine, hvor hun gik i stuen.

«Kunde ikke *du* fortælle kaptein Mandt, at du ikke vil ha mig?» spurte Nils forknyt, da de svinget op Næsbyalléen.

«Jo gjerne det,» lo Anne-Karine. Hun var i slikt ypperlig humør. Hun vilde gjerne gjøre alverden tillags.

* * *

Soffis tynde ansigt, hvori øinene var blit saa store og blanke, speidet bak kontorvinduet, da Anne-Karine og Nils kjørte ind paa gaarden.

Nils nikket derop. Og viste alle sine brede tænder. Anne-Karine vinket straalende med haanden.

Soffi tok et tak i gardinet og krøllet det sammen. Naar de begge to var saa glad, saa —! Hun nikket ned. Og tvang sig til at smile. Det var jo det bedste, som kunde hænde — for Nils.

Og ingen, ingen skulde faa vite, at inat, da hun hostet saa svært, var der kommet blod. Hun hadde sagt til Søverine stupike, hun hadde blødd litt næseblod.

Da Nils og Anne-Karine kom ind, sat der et tappert lite smil om Soffis mund. Hun strakte en haand ut mot hver af dem. Og saa paa Nils.

«Fort dig og telefoner, Nils,» sa Anne-Karine. Og puffet ham bort til apparatet.

Nils ringte.

«Rigstelefonen til Kristiania.» —

Idetsamme stak Mathias Corvin hodet ind af døren.

«Du Kari. Jeg har nok bedt en gjest til imorgen. Det var for at høre om Nils og affærerne paa Grim, ser du, at han ringte op. Og saa —.»

«Ringte *han* op. *Selv?* — Aa, far, jeg er saa glad — i dig,» sa Anne-Karine. Hun slog begge armene om Mathias Corvins hals og gjemte ansigtet. Hun kom frem igjen med varme kinder og tindrende øine.

Mathias Corvin saa paa hende.

«Ja. Ser du far. — Jeg synes det er saa morsomt — at du er saa — gjestfri», mumlet Anne-Karine. Hun stod og rettet paa sin fars slips.

Mathias Corvin saa fremdeles paa hende. Saa smilte han. Og strøk hende over haaret.

«Ja. Saa tænker jeg det blir bedst, *du* henter advokaten imorgen, Kari. Du kjender ham jo bedst», sa Mathias Corvin i en likegyldig tone. Og saa ut av vinduet.

Men Anne-Karine sprang ut av værelset. Over gangen ut i kjøkkenet. Skrudde vandspringen op, saa spruten stod over halve kjøkkenet, og Gønner kokke kom farende fra spis-

kammeret, med brødkniven i haanden, og spurte om frøkna hadde vørti reint styren.

Men frøkna lo himmelhøit. Satte paa dør igjen. Op trappen. Ind paa sit værelse. Ut igjen med et lite etui i haanden. Og fløi saa like i armene paa onkel Mandt, som hadde tat sig en tur for at faa tiden til at gaa, til Anne-Karine og Nils kom hjem.

Han tok hende i armen og stanset hende.

«Dyredø. Hvor du er opskjørtet, pika mi. Du ser saa smørblid ut. Naa?»

Onkel Mandt satte et forventningsfuldt ansigt op.

«Aaja, onkel Mandt. Jeg er saa glad», sa Anne-Karine og nappet ham i hans store, for-overbrettede øre.

Onkel Mandt skinte.

«Det var ret, pika mi. Det var dyredø ret. Ser du! Din gamle onkel Mandt sørger for dit ve og vel, mens din egen kjødelige fader lar saken gaa sin skjæve gang. Hvad sa han? Dyredø, hvad sa han, Kari? Unter uns — personen har ingen courage. Men det er en honnet person. Tillykke, pika mi.»

Og onkel Mandt sluttet Anne-Karine faderlig og rørt i sine armer.

Anne-Karine rev sig løs. Og lo.

«Nei nei, onkel Mandt. Det hadde jeg rent

glemt. Jeg skulde hilse dig fra Nils og si, at jeg ikke vilde gifte mig med ham».

Væk var hun. Onkel Mandt stod maapende igjen og saa efter hende med ganske runde øine.

Imens var Nils blit sittende i kontoret hos Soffi.

«Gratulerer, Nils», sa Soffi stille.

«Aa nei. Hun vilde da heldigvis ikke», sa Nils lettet.

Soffi saa fort op. Hendes ansigt sa tydelig, at hun ikke kunde forstaa, nogen af fri vilje gav afkald paa en slik mand. Men der var en ganske anden klang i hendes stemme, da hun spurte:

«Er du *glad* for det, da?»

«Begripeligvis. Det var kaptein Mandt, som endelig vilde», svarte Nils — «Aa nei. Styrmand Hauan sa ogsaa, det var dumt at gifte sig. Jeg vil heller —»

Rrrrrrrrr.

Nils gik til telefonen. Det var doktoren, som spurte om det hastet. Det var vanskelig for ham at komme før imorgen, for det stod saa ilde til opi Aasmarken med nogen barn, som hadde difterit.

Det var tidsnok imorgen, svarte Nils.

«Hvad skal doktoren her? spurte Soffi.

«Se paa dig — hosten din», svarte Nils.

«Hvem har bedt ham komme?» spurte Soffi skarpt.

Skulde Søverine ha sladret likevel?

«Jeg», svarte Nils.

«Du?»

Soffi saa op i stor forbauselse. Saa tændtes der likesom et lys bakom øinene — som fik baade dem og hele det tynde, lille ansigt til at skinne.

Nils hadde tænkt paa hende. Vilde hun skulde bli frisk igjen. Soffi vilde si doktoren alting. At hun hadde hostet blod. Alting. Hun vilde gjøre alt for at bli frisk. Siden Nils ønsket det.

«Jo. Du faar se at bli kjæk», sa Nils. «De to gamle fyrene her kan jo ikke leve til evig tid. Og Kari gifter sig vel. Og Lisa er det jo ikke no hue paa. Og saa tænkte jeg, du kunde komme til Grim, da. Og føre regnskaper for mig.»

«Vilde du ha mig til Grim?»

Soffi saa overlykkelig ut.

«Ja. Saa kunde vi spille kort om kvelden. Jeg vil ikke gifte mig, jeg. Det blir saa mye plunder og bryderi med det, saa», sa Nils.

«Jeg vil saa forfærdelig, *forfærdelig* gjerne», sa Soffi lavt.

Hun vilde række Nils haanden, men drog den til sig igjen, da døren fløi op. Ind stormet Anne-Karine.

«Er jeg pen?»

Hun pekte paa perlerne i sine ører.

Soffi og Nils var enige om, at hun var nydelig.

«Tror dere nogen kunde synes, jeg er penere end — nogen, som er svært pen?»

«Jeg vet ikke jeg», svarte Nils oprigtig.

Men Soffi tænkte med ett paa Anne-Karines opførsel mot Mathias Corvin for litt siden. Hun begyndte at forstaa.

«Jo, Kari. Det er jeg vis paa, han vil synes», smilte hun og trak Anne-Karine ned til sig.

Den aften blev Anne-Karine sittende længe opkrøpen i fotenden av Soffis seng. I sit lange hvite natlinned. Og med perler i ørene.

Og den nat laa et blondt hode og et sortkrøllet hode paa hver sin pute og stirret længe ut i mørket med varme, lykkelige øine.

Men nedenunder sat kaptein Mandt og dampet i sofan. Tver og muggen. Han hadde før aftens betrodd generalinden det sørgelige utfald av deres fælles plan. Og generalinden hadde været oprørt og forarget paa det uforstandige pikebarn. Saa forarget som bare en mor,

hvis yndlingssøn refuseres, kan være. Saa forarget, at kaptein Mandt tilslut gjorde helt om og tok Anne-Karine i forsvar. Man kunde da dyredø ikke finde sig i, at ens eget barn blev ræsonneret av et uvedkommende intrikat fruentimmer.

Det intrikate fruentimmer hadde glemt sin vrede over sin kjære kabal. Nils sat ved siden av hende. Det var en av hans fornøielser at ærte tante Rosa med at «passe paa, at hun ikke jokset». Det var nemlig ikke ganske frit for, at tante Rosa la sin kjære «flette» en gang formeget, naar den ikke vilde gaa op.

Mathias Corvin gik op og ned paa gulvet. Hele dagligstugulvet. Ind i kontoret. Tilbake igjen. Han tænkte paa sin lille Kari. Og smilte stille for sig selv.

Pludselig sænket generalinden kortene.

«Men herregud. Hvor blir der saa av den lille Mathias?» sa hun i en bebreidende tone. Og saa ut i luften.

«Han gik netop ind i kontoret», svarte Nils troværdig.

* * *

I straalende vaarsol svinget Anne-Karine med trillen og de to sorte — og onkel Mandt som paa-

tvungen, særdeles uvelkommen passager — frem rundt plænen mellem begge stationsbygningerne.

Mathias Corvin og Soffi hadde begge gjort sit bedste for at faa onkel Mandt til at bli hjemme. Men nei. Der maatte dyredø en mandsperson motta advokaten. Men grunden, hvorfor en mandsperson absolut maatte motta advokaten, bevarte onkel Mandt listigen i sit eget bryst.

Han hadde sagt til sig selv, at man maatte da dyredø ikke la sig slaa av marken, om en liten forpostfegtning faldt uheldig ut. Man maatte ikke gi sig. Man fik kjøre op med alt det skyts, man raadet over. Dyredø, det fik man. Man fik trække forsterkninger til sig. Man fik tale et alvorsord med den advokat. Det lot til, at Kari satte denne persons meninger høit.

Anne-Karine var inde efter post. Gik og puslet med sæletøiet. Saa paa klokken hvert andet minut. Det var et overordentlig langt kvarter.

Endelig pep toget. Langsomt kom det pustende op forbi bergnabben.

Et snauklippet rundt hode stak ut av et vindu. Døren blev revet op. En slank, høi herre hoppet ut.

Anne-Karine slængte tømmerne til onkel Mandt og sprang bort.

«Jeg er saa glad at De kom», sa hun likefrem. Og rakte advokat Remer haanden,

Paul Remer beholdt haanden. De brune øine saa særdeles fornøiet ut.

Men han fik ingen tid til at si noget. For onkel Mandt begyndte at brøle velkommen fra sit stade, og advokaten maatte gaa der bort.

De steg i vognen. Men da de vel hadde sat sig, ropte pludselig kaptein Mandt.

«Nei. Saa dyredø. Det glemte jeg. Spring ind du Kari, og spørg om der er kommet en pakke til mig.»

Advokat Remer vilde straks gaa. Men onkel Mandt holdt ham fast.

Anne-Karine saa meget mistroisk paa onkel Mandt. Der pleiet ikke at komme pakker til ham oftere end hvert jubelaar. Men hun gik.

«Hi hi,» lo kaptein Mandt triumferende. Han ventet aldeles ingen pakke.

«De maa hjælpe os, advokat. De maa rose den unge person. De maa faa hende til at ta ham. Vi vil ikke ha barnet snappet bort af sortsmuskede diplomater og langbent hovedstadsyngel. Vi vil —.»

«Faar jeg lov til at gjøre et spørsmaal. Bryr frøken Corvin sig om Nils?» spurte advokaten fort.

«Bryr sig om? — Bryr sig om. Vis vas.

Vist bryr hun sig om personen. Det er bare narrestreker,» beroliget onkel Mandt. «Han mangler bare courage. Vi maa hjælpe ham.»

Anne-Karine kom tilbake.

«Den pakken din var ikke kommet, onkel Mandt,» sa hun rolig. «Den kommer vel imorgen tidlig, da. Hvis advokat Remer har lyst paa en kjøretur, saa kan han bli med bort og hente den imorgen.»

Hun saa onkel Mandt ret i øinene. Men trak bitte lite gran paa munden.

Hun skjønner komedien, tænkte Paul Remer. Han erklærte sig straks overordentlig villig til at hente kapteinens pakke.

Onkel Mandt satte et betænkelig ansigt op. Han mindtes læsebogens ord, at den ene løgn trækker den anden efter sig. Han svarte ikke.

Istedetfor begyndte han at lekse op om Nils's heltebedrift og hans usedvanlige dyder i enhver retning.

Advokat Remer præsterte ikke nogen særlig begeistring. Han sat og saa paa en kjæk profil og to faste, brune hænder, som styret de sorte sikkert og støtt.

Anne-Karine sat taus. Var optat af hestene. Skottet bare op nu og da. Og møtte altid et par meget beundrende brune øine.

Man gik straks tilbords. Advokat Remer

førte husets datter. Generalinden, kaptein Mandt og Nils strømmet over av taknemmelighet, fordi advokaten hadde uleiliget sig herop.

Men Mathias Corvin løftet sit glas og sa, at advokat Remer altid vilde være en kjærkommen gjest paa Næsby, selv om han ikke hadde noget specielt ærind. Altid. Han vilde ogsaa takke for advokatens elskværdighet mot hans lille pike under hendes ophold i byen.

Da man gik fra bordet, sa verten, at som advokaten vistnok husket fra sidst, hørte en lang middagshvil med til Næsbyskikken. Hvis advokaten altsaa ikke selv vilde følge eksemplet, var han bange for, at den eneste, som kunde holde ham med selskap, var Anne-Karine.

Advokat Remer skyndte sig at erklære, at han aldrig sov middag — hvilket ikke var saa ganske overensstemmende med sandheten.

Men kaptein Mandt var fremdeles heroisk. Han vilde ikke sove middag. Han vilde underholde sin gjest.

Kaptein Mandt klynget sig til advokatens hjælp som den sidste redningsplanke.

Men Soffi sa i en bekymret tone, at onkel Mandt saa *saa* træt ut. Rigtig klein saa han ut. Han *maatte* hvile sig.

«Sludder og tøv. Jeg feiler ingenting», tordnet kaptein Mandt hidsig. Men en liten stund efter

listet han sig bort til speilet. «Hm. Jeg ser kanske litt medtat ut, kanarifuggel? Hvad? Jeg burde kanske strække mig litt likevel. Hvad?»

Og kaptein Mandt piltet op. Til almen lettelse.

Generalinden spredte sig ut i den allerstørste lænestol i «tante Cordula»s selskap.

Mathias Corvin gik ovenpaa. Og Nils og Soffi satte sig i kontoret med hver sin bok.

«Kanske vi kunde hente den pakken?» sa advokaten med et lunt smil til Anne-Karine.

«Tænk jeg tror, det er bedst vi venter til imorgen. I betragtning av, at der ikke kommer flere tog søndenfra idag», lo hun. «Men vi kan se paa hestene. Hvis De har lyst?»

Paul Remer interesserte sig pludselig ganske overordentlig meget for hester.

«Jeg fik ikke takket Dem ordentlig for — Jutte Dyre», sa advokaten, da de kom utenfor.

«Ja. Omforladels», sa Anne-Karine. Det gik pludselig op for hende, at det var første gang i sit liv, hun hadde sagt omforladelse til nogen.

De gik op i spiltauget til Blakk. Advokat Remer stod og saa paa den brune haand, som strøk nedover hestens mule — den faste, slanke haand — som Nils skulde ha.

Paul Remer besluttet at gjøre sin pligt. Selvom hun nu — kanske — syntes det var morsommere at snakke med andre — med ham selv — saa vilde nok den tid komme, at hun vilde synes, han var for gammel. Og hun holdt da tydeligvis meget av Nils.

«Frøken Corvin. Der er noget jeg maa faa lov at si Dem», begyndte han alvorlig.

Anne-Karines hjerte fløi op i hendes hals. Hun tok et fast tak i Blakks sorte og hvite staaman. Og saa straalende ind i Paul Remers ansigt.

De brune øine blunket et par ganger. Og blev hængende ved Blakks ører.

«Jeg tror — De vil bli lykkelig — hvis De gifter Dem med Nils», kom det langsomt og ujevnt. «Selvom De ikke — netop — synes De — e — holder tilstrækkelig meget av ham — nu».

Han pustet ut. Men løftet ikke øinene fra Blakks ører.

Anne-Karines haand gled ned. Ansigtet mistet sit tindrende uttryk.

«Ja. Det var bare det, jeg synes jeg burde si Dem«, sa Paul Remer. Han stod og strøk bortover Blakks litt svaje ryg.

Anne-Karine løftet hodet.

«Var det ikke Dem, som sa, at det var

utænkelig, at Jutte Dyre skulde gifte sig med en, som hun ikke brød sig om. Men jeg skulde ta Nils. Bare fordi de andre vil det. De sætter altsaa Jutte Dyre høiere end mig, da?»

Advokaten mumlet forskrækket en protest. Han hadde bare ment at gjøre sin pligt. Han hadde bare —.

«De synes kanske, det er Deres pligt at anbefale Otar ogsaa. Jeg fik brev fra ham igaar», sa Anne-Karine.

«Nei-nei. De vil aldrig bli lykkelig med Otar Mogens», sa advokat Remer fort og avgjørende. «Han er for smaaskaaren for Dem — Anne-Karine.»

Det var første gang, han sa hendes navn. Hun saa op — et lite lykkelig glimt.

«Men. Den jeg er glad i, da? Hvorfor skal jeg ikke faa ham?» spurte Anne-Karine lavt. Og saa ned.

Paul Remer saa paa hende. En anelse om sandheten dæmret for ham.

«Jeg — forstaar ikke rigtig», stammet han — «hvorfor —».

«Fordi han er saa — forfærdelig dom — at — at — jeg tror næsten jeg maa fri selv, jeg», sa Anne-Karine. Og den smale brune haand krøp nedover Blakks ryg — helt ind i den store hvite.

«Anne-Karine».

Det var det eneste, Paul Remer sa. Og det var det sidste, 'Blakk hørte — paa meget længe.

De blev gaaende op og ned paa staldgulvet. De saa doktorkariolen svinge op og bli staaende foran trappen. De blev.

«Jeg trodde du var klokere end alle andre, jeg», sa Anne-Karine. «Men nu tror jeg ikke saa svært paa den begavelsen din, naar du ikke kunde skjønne, det var dig. At du ikke engang forstod de perleørenringene.»

Og Anne-Karine gik og fortalte samvittighetsfuldt om Einar Bersin.

«Men jeg var ikke forlovet, skjønner du. Han var bare snil mot mig. Og jeg var ækkel mot ham — helt til straks før han døde. Men hvis han ikke var død, var det blit ham, skjønner du», sa Anne-Karine oprigtig.

«Men sig mig, Kari. Hvordan kunde du bli glad i mig, som er saa meget ældre?» spurte Paul Remer.

«Aa du vet, jeg har altid likt gamle herrer», svarte Anne-Karine rolig. Det faldt hende ikke ind at motsi ham. Og Paul Remer svælget svaret uten at blunke.

De saa Nils følge doktoren ut og snakke en stund med ham. De saa kariolen med den

velkjendte lysegrønne frak forsvinde ut av gaarden.

«Nu maa vi gaa ind», sa Anne-Karine. «Saa kan du fortælle det til far, mens jeg gaar op til Soffi.»

Nils var blit staaende stille paa trappen. Han la ikke merke til de to som kom, før de snakket til ham.

«Hvad sa han?» spurte Anne-Karine.

Nils bevæget læberne. Men det blev bare en grimase. Der kom ingen lyd. Saa strøk han fort forbi dem — ganske hvit under fregnerne.

«Hvor rar Nils var. Slik har jeg aldrig set ham», sa Anne-Karine.

«Kanske han ikke likte, at du var sammen med mig», svarte Paul Remer. Det faldt ham for øieblikket ikke ind, at noget menneskes sindstilstand kunde ha anden aarsak end Anne-Karine.

Men i trappen møtte Anne-Karine far. Hun maatte gaa med ned og skjænke kaffe.

Kaptein Mandt anfaldt advokaten med det samme han kom ind og trak ham bort i en krok.

«Har De snakket med hende?»

Jo. Advokaten hadde da det. Han trodde nok, det ikke skulde bli saa vanskelig at overtale frøken Corvin til at gifte sig, sa han lunt.

«Brilliant. Det er en uvurderlig assistance vi har faat i Dem, advokat. Dyredø, det er det». Kaptein Mandt gned sine hænder. Og han gned sin næse. Og han formelig utstraalte henrykkelse.

Da Anne-Karine nærmet sig, sa han:

«Den advokat, Kari, han er dyredø en strateg av rang. Følg hans raad, pika mi, i et og alt. I et og alt, sier jeg dig.»

Advokaten mente, det var nu ikke værd at rose ham for tidlig.

Men Anne-Karine lovet lydig at gjøre som onkel Mandt bad.

Mathias Corvin og advokaten forsvandt i kontoret. Onkel Mandt dumpet ned ved generalindens side og meldte av, at nu greiet dyredø advokaten tingen. Men generalinden mente, at man skulde ikke krøsse det pikebarn. Naar hun stod sin egen lykke iveien, kunde hun minsæl ha det saa godt.

Anne-Karine vilde ikke gaa op til Soffi, før de to derinde var færdige. Saa kunde hun fortælle Soffi det ogsaa. Hun slængte sig i gyngestolen. Og jaget den nervøst frem og tilbake i den reneste galop.

Kaptein Mandt blev utaalmodig.

«Gaa ind, Kari, og se hvad de sladrer om. Kaffen blir jo snart stivfrossen. En skulde

dyredø tro, de var fruentimmer», brummet han.

Anne-Karine betænkte sig et øieblik. Saa gik hun. Og kom ikke igjen.

Kaptein Mandt reiste sig. Spanket med usedvanlig fart over gulvet. Og rev døren hidsig op.

Han blev staaende med aapen mund. Han rullet med øinene. Han fegtet med armene. Saa sank han opgit ned paa nærmeste stol.

Generalinden kom bort for at se, hvad det var, som tok saa aldeles veiret fra kaptein Mandt.

Hun stirret. Hun opfattet først ikke situationen. Men da Mathias Corvin vendte sit varme lykkelige ansigt mot hende og rakte sin haand ut og sa:

«Ja Rosa. Nu faar du gratulere mig med — min søn» — da glemte Rosa Mogens sin egen skuffelse og den lille Mathias. Hun slog sin fete haand i Mathias Corvins. Og rystet den over al maate. For Rosa Mogens maatte altid ta del i den lykke, hun saa rundt sig. Og de to gamle blev staaende og ryste hinandens hænder. De saa hinanden ind i øinene. De tænkte begge paa en havefest — med kulørte lygter — og en bænk under trærne — for længe, længe siden.

Men Anne-Karine trak Paul Remer bort til onkel Mandt.

«Ja, jeg har gjort som du sa jeg, onkel Mandt, og fulgt advokat Remers raad i et og alt. Saa nu er du vel fornøiet med mig», lo hun skøieragtig.

Onkel Mandt stirret hjælpeløs fra den ene til den anden. Endelig fik han mælet igjen. Han slog haanden i stolarmen og rullet med øinene:

«Hadde jeg visst, du var saa forhippet paa at faa en mand, som var noget tilaars, pika mi, skulde jeg dyredø ha ofret min egen person og tat dig selv. Dyredø. Det skulde jeg».

BOUND

NOV 10 1938

UNIV. OF MICH.
LIBRARY

